

A MI SZINHÁZUNK

IFJÚSÁGI SZINDARABOK GYŰJTEMÉNYE.

8. szám

A HŰSÉGES SZOLGA

SZÍN MŰ

DON BOSCO ÉLETÉBŐL

Négy képben

Írta

D'Auxerre Leó

Fordította

Hauber Aladár

szalézi munkatárs

DON BOSCO SZALÉZI MŰVEI, RÁKOSPALOTA.

A MI SZÍNHÁZUNK

Ifjúsági szindarabok gyűjteménye.

1. sz. P Á R B A J

Misztikus dráma egy felvonásban.

Az őrangyal és a sátán megrázó küzdelme
egy kárhozatába induló ember lelkéért.

Á R A 80 fillér.

2. sz. A PÓRULJÁRT KÍSÉRTET

Vígjáték egy felvonásban.

Két különböző jellemű tanító nevelőül ajánlkozik.
Az egyik nagy tudású ugyan, de túlszerény és félszeg,
a másik fölületes műveltségű, de nagyhangú, dicsekvő.
A neveltetőn mulatságos események végén aztán
mindketten elnyerik méltó jutalmukat.

Á R A 80 fillér.

3. sz. A JANGCEKIANG PARTJAIN

Dráma három felvonásban.

Ez a pályadíjat nyert színmű a kínai missziók életét
varázsolja a néző szemei elé. A hittérítő pap önfeláldo-
zó, határtalan szeretete mindenkit meghódít és még a
kis kínai fiúból is bámulatra méltó hőst nevel, aki át-
hatva az Isten iránti lángoló szeretettől, a szentségtörő go-
nosz kezek merénylete ellenében megvédi a legméltó-
ságosabb Oltáriszentséget és vele együtt a misszió
templomát, házát, vagyonát.

Á R A 1 P 20 fill.

A MI SZÍNHÁZUNK

IFJÚSÁGI SZINDARABOK GYŰJTEMÉNYE.

Nyolcadik füzet
A HŰSÉGES SZOLGA

SZALÉZI MŰVEK

A HŰSÉGES SZOLGA

Színmű
DON BOSCO ÉLETÉBŐL
NÉGY KÉPBN

Irta
D' Auxerre Leó

Fordította
Hauber Aladár
szalézi munkatárs

DON BOSCO SZALÉZI MŰVEI
RÁKOSPALOTA

NIHIL OBSTAT.

Joannes Antal
censor dioecesanus

IMPRIMATUR.

Vacii, die 22-a Martii 1928.

† *Stephanus*
episcopus

A
MAGYAR
SZALÉZI MUNKATÁRSAKNAK
AJÁNlja E KÖNYVECSKÉT
A FORDITÓ.

Tiszteletreméltó

BOSCO JÁNOS

a Szalézi Társaság, a Segítő Szűz Mária
Leányainak és a Szalézi Munkatársak
Egyesületének alapítója.

ELŐSZÓ.

„A hűséges szolga” c. színművet legelőször a „Municipal d’Auxerre” színházban játszották, 1925. július hó 12-én. Hála adassék Berthier Pál úrnak kiváló rendezéséért és az előadóknak, buzgó közreműködésükért. Nekik köszönhető ugyanis, hogy olyan sikere volt, mely a többi, erősen látogatott szindarabokéval könnyen felért.

*

Az előadásra vonatkozólag fontosnak tartjuk, hogy e négy képet szalézi egyszerűséggel játsszuk és kerüljük a nagy művészek kopirozását, mely a kezdő színészeknél gyakran tapasztalható.

A harmadik képnek meghatónak kell lennie, de óvakodjunk a túlzásoktól, mert egyetlen rosszul alkalmazott kísérlet komikumba fojthatja az egész jelenetet. Auxerreben a negyedik kép egyszerű mezőben játszott, gyengén megvilágítva, fehérbe öltözött szereplőkkel, kik előtt kis gyermekek térdeltek.

A szereplők lassan, méltóságteljesen beszéltek, miatt az orgonán csendesen, de mennyei finomsággal hangzott a hitvallók istentiszteletének egyik részlete . . . Fenséges volt! Ha így adjuk elő a dolgot, a siker biztosítva lesz számunkra. Előre is köszönetemet nyilvánítom mindazoknak, kik valaha is e színművet előadják és általa szent ügyünknek szolgálatot tesznek. Ezuttal mondok ismételten köszönetet az első előadás közreműködőinek, továbbá Berthier Pál úrnak és a D’Auxerre-i Cathédrale Énekkarának.

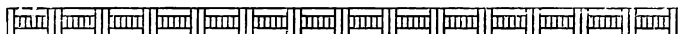
d’A. L.

S Z E M É L Y E K :

BOSCO JÁNOS
ANTAL, BOSCO J. BÁTYJA
DON BOREL, BOSCO J. SEGÍTŐTÁRSA
PINARDI BIRTOKOS
CSEPÚRÁGÓ
PÉK
MÉSZÁROS
ORVOS
KÉT FALUSI EMBER
KÉT SUHANC
KÉT PAP
KÉT SZALÉZI
NÉGY SZENT
AZ ÚR HANGJA
PÁSZTORFIÚ (SÁNTA)
EGY KIS ÁRVA
EGY KÜLDÖNC
EGY FELOLVASÓ

Falusi emberek, gyermekek, papok, intézeti növendékek, kar.

IDŐ: 1826.

ELSŐ FELVONÁS.

HIVATÁS.

(Vasárnap délután van. A jelenet a templom előtti téren játszik.

A szereplők tájszólással beszélnek, amelyet azonban nem szabad túlozni.

Bosco J. keresetlenül, de nem épen választékosan beszél.

A csepürágó nagy frázisokat mond és mesterkéltséggel mozdulatokat tesz.

Ha a színész nem tudná a megkívánt tornagyakorlatokat végrehajtani, a szöveg szükség szerint megváltoztatható.

Dobpergés, majd a csepürágó nagy hangerővel olvassa műsorát, miközben ünnepi ruhába öltözött falusi nép scireglük köréje.

Bosco János kissé távolabb ül és kenyeret falatozik paradicsommal.)

ELSŐ JELENET.

(Bosco J., a csepürágó, I. falusi ember, II. falusi ember.)

CSEPÜRÁGÓ. — Nagyérdemű közönség! Itt látható mindaz, amit a nagyérdemű közönség még nem látott, mert az önök falujában — jó emberek — eddig csak a legegyszerűbb mutatványokban gyönyörködhettek, melyek mindenhol fellelhetők és amelyeket egy közepes artista is elő tud adni.

Egy magamfajta művész azonban — ilyen válogatott közönség előtt — sokkal többre képes. Én, mint nagyhírű művész, élek-halok az én művelt közönségemért és kedvükért mindenre képes vagyok.

Önök előtt csupán először produkálom magamat — jó emberek, — de minden nagyobb városban megfordultam és sikereimről számos elismerés beszél. Ha nem szeretném és tisztelném annyira művészetemet, ma már előkelő fotelból lenne szerencsém önökkel diskurálhatni és kétlovas hintón kocsizhatnék! De én minden vagyonnál többre becsülöm csodálatos művészetemet, mely műsoromban azonnal következik.

Máris látható a nagyérdemű közönség arculatán, hogy jobban tudják értékelni fenkölt művészetemet, mint a szomszédos országok polgárai! Azonnal lesz szerencsém bemutatni a nagyérdemű közönség előtt legnehezebb és leghajmeresztőbb mutatványaimat, eredeti gimnasztikáimban, melyeket egész Páris városa tapsorkánnal honorált, sőt legutóbb Őfelsége a mi királyunk is megtapsolni méltóztatott Turinban, a királyi palota ablakai mögé rejtözve.

Ismétlem nagyérdemű közönség, hogy produkcióimat a legegyszerűbb mutatóanyagokkal kezdem és a leghajmeresztőbbekkel fogom befejezni. Műsorom minden egyes pontja eredeti gimnasztika, a legveszélyesebb fordulatokkal, melyekben sok szegény szerencsétlen a nyakát szegte, ki tehetségemhez felküzdeni nem tudta magát!

Önöknek tehát olyan látványosságban lesz részükhöz, melyben csak nagy városok lakosai részesülhetnek.

De mivelhogy minden munkáért fizetés jár, azt hiszem nem fognak szerénytelennek tartani, ha felkérem a nagyérdemű közönséget, hogy vessenek erre a szőnyegre, — nem száz soldót, nem is ötvenet, nem is negyvenet, hanem csupán — egyedül és kizárólag — mert nagystílu művészetem mellett előkelő márkát is a nagyérdemű közönség rendelkezésére és műélvezetére bocsájtom, — tehát csupán húsz soldót . . . csekély húsz soldó, melyért kockára teszem az életemet . . . húsz soldót, vagy ha tetszik egy lirát . . . avagy egy frankot, mint ahogy Párisban mondják, esetleg egy márkát, mint Németországban nevezik . . . tehát csekély húsz soldó . . . (*néhány soldó repül a szőnyegre*) köszönöm uraim . . . köszönöm . . . még tizenöt soldó és kezdődik az előadás . . . eredeti gimnasztikáim a korláton . . . köszönöm uraim . . . mert mint méltóztatnak tudni tisztelt hölgyeim és uraim . . .

ELSŐ FALUSI. — Hölgyeim? ha, ha, ha! hol vannak a hölgyek? (*nevetés*).

CSEPÜRÁGÓ. — Pardon uraim . . . a szokás ha-

talma . . . méltóztatnak tudni, a szokás hatalma . . . mert hát a városokban más iránt is érdeklődnek a hölgyek, nemcsak ostobaságok iránt . . . templomi fecsegések iránt . . .

BOSCO J. (*hirtelen felugrik*) — Uram, nem szép dolog, hogy így beszél a falusi asszonyokról! Ők is lehetnek olyan értékesek, mint a városiak . . . és hogy meri ön az alázatos imádságot ostobaságnak nevezni?

CSEPÜRÁGÓ. — Na-na! Fiatal barátom! (*a többiekhez*) Hogy rám förmed, mint egy pulyka! De legyen nyugodt, nem veszem észre szemtelenkedéseit.

BOSCO J. — Bocsánat akrobata úr! Maga kezdte csúfolni az itteni asszonyokat . . . az én anyám is idevaló és ebben a pillanatban ő is templomban van, — tartozom őt megvédeni.

CSEPÜRÁGÓ (*csúfondárosan*). — Tartozom őt megvédeni . . . eridj, húzz a lábadra cipőt! Mezítlábas fajtája!

BOSCO J. — Igen, akrobata úr, én mezítlábas vagyok, mert szegény vagyok. De járt egyszer valaki a földön, aki valamivel nagyobb szellem volt, mint ön — és az a valaki azt tanította, hogy: „boldogok a szegények”. Én pedig többre becsülöm a Mi Urunknak a szavát, aki maga sem volt gazdag.

ELSŐ FALUSI. — Né' csak né'! Emmeg prédikálni kezd.

MÁSODIK FALUSI (*gúnyosan*). — Akárcsak a plébános úr!

CSEPÜRÁGÓ (*nevetve*). — Nagyon jó . . . Látják uraim? Egy ilyen zöld béka, hogy rendreutasít bennünket, intelligens embereket, de főképpen engem,

aki bejártam a világot és akit sohasem tudtak befogni a papok az ő fecsegéseikkel . . . Honnan veszed ezt a bátorságot — fiatal barátom — tán csak nem király az apád?

MÁSODIK FALUSI. — KöszönjeteK a hercegnek!
(hajlongás).

CSEPÜRÁGÓ. — Talán turini vagy öcsém, he?

BOSCO J. — Nem, Becchi-be való vagyok! (nagy nevetés).

CSEPÜRÁGÓ. — Ha, ha! Becchi-be! Engedj meg, de nevétnem kell! Becchi-be! ha, ha, ha! Három szalmatetős viskó, hat lakos és hat háziállat . . . ha, ha, ha... ez jó . . . nagyon jó . . . És tán valami magasabb képzettséged is van?

BOSCO J. — Nem, egyszerű, szegény gyerek vagyok, de tanultam írni és olvasni és gyakran hallgatom a mi plébánosunkat, aki valószínűleg tud annyit, mint maga! És eléggé megtanultam az én vallásomat ahhoz, hogy az ön támadásaival szemben megtudjam védeni!

ELSŐ FALUSI (nevet). — Jól van öcsém! Szépen kioktattad ezt az urat! (jelentősen) Pedig ez körülutazta a világot!

BOSCO J. — És mi van abban, ha abból semmit sem tanult? Ha maga körül semmit sem látott, ha még azt sem értette meg, hogy itt a földön minden az Isten dicsőségét hirdeti!

CSEPÜRÁGÓ (türelmetlenül). — Hallod-e öcsém, ne rabold el az időmet aszondom, mert nem érek rá, hogy a te povedálásodat hallgassam! Én megigértem

ezeknek az uraknak — akik engem megtiszteltek, —
 hogy egy kellemes délutánt szerzek nekik.

BOSCO J. (*hirtelen*). — Azáltal, hogy elvonja őket a
 litániáról és a szentbeszéd meghallgatásától!

CSEPÜRÁGÓ. — Ah, hát ez fáj neked? Tehát téged
 a plébános úr küldött ide, hogy összeverbuváld a
 híveket! Bizonyára fél, hogy elesik egy kiadós perse-
 lyezéstől! Na, de mielőtt másoknak prédikálnál, menj
 csak szépen a templomba és dadogd el az olvasódat!
 (*unalommal*) Minek jöttél te ide?

BOSCO J. — Mert hallottam, hogy dobolásával felverte
 a környéket és megakartam önt kérni arra, hogy az
 én atyámfiait ne kényszerítse a bűnbe!

CSEPÜRÁGÓ. — Ha, ha! azért jött, hogy megkérjen
 engem! Engem a művészt, hogy áldozzam fel a mű-
 vészetemet az ő olvasójának. Ez! ez a csirkefogó
 Becchi-ből! (*nagy hangon*) Uraim! Becchi-ből! (*ha-
 hotázás*) Eridj, ülj oda a földre és majszold tovább
 a kenyeredet, meg a paradicsomodot és figyeld az én
 produkciómát; eredeti gimnasztikáimat! és mielőtt ki-
 nyitnád a szádat, próbáld utánam csinálni!

BOSCO J. (*határozottan*). — Megis csinálom! (*Neve-
 tés és felkiáltások.*)

CSEPÜRÁGÓ (*megvetőleg*). — Te? te sárgalábú . . .
 te megcsinálod? — meg kell pukkadni a röhejtől!

BOSCO J. — Igen, megcsinálok! (*dobbant*) Ha hetven-
 szer körülutazta a földet, akkor is megcsinálok!
 (*nagy nevetés*).

ELSŐ FALUSI. — Fogadj velem!

MIND. — Fogadj, fogadj!

MÁSODIK FALUSI. — Meg kell halni a nevetéstől!

Fogadj vele kis Bosco!

BOSCO J. — Pénzben nem fogadok, mert az nekem nincs!

CSEPÜRÁGÓ. — Mindjárt gondoltam! Ezzel akarja kivágni magát . . . nincs pénzem . . . akkor hát ne fogadj! He, he! Fél! De hiszen nem is kívántam én, hogy mentegesse magát! (*mindig dühösebb*) én csak azt kívántam, hogy bújjon el innen, mert egy csattanóssal úgy elküldöm, hogy mindjárt megfürdik a szenteltvíztartóban! — nyavalyás! (*pofont mutat*).

BOSCO J. (*nagyon nyugodtan, szinte kedvesen*). — Eredeti gimnasztikával? (*szintén pofont mutat*).

MIND (*nagy nevetés*). — Ha, ha ha! Jól kifizette a művészt!

ELSŐ FALUSI. — Nem vagy te egy kicsit bolond, öcsém?

BOSCO J. (*jókedvűen*). — Lehet . . .

MÁSODIK FALUSI. — Tán a tehén farkánál tanultad a gimnasztikát?

BOSCO J. — Az is lehet . . . Mindenesetre állom, amit mondtam! Én, a mezítlábas Becchi-ből, mindazokat a mutatványokat, amelyekről ez az úr azt állítja, hogy csak ő tudja, — épen olyan jól megcsinálom, mint ő . . .

CSEPÜRÁGÓ (*méltóságteljesen*). — Tehát uraim . . .

MIND. — Elfogadja, vagy nem? Halljuk, halljuk . . .

CSEPÜRÁGÓ. — Elfogadom! Öt lirában . . . itt a csengő tallér! Mennyit tesz a kis csodagyerek? (*Egy ötlikást vesz ki a zsebéből, felmutatja aztán a kabátjába rejti, mely a földön hever*).

MÁSODIK FALUSI. — Összeadjuk Bosco János! hej,
de ha vesztesz!

ELSŐ FALUSI. — Megtérítjük . . .

BOSCO J. — Nem pénzt kérek én maguktól!

ELSŐ FALUSI. — Tán inkább egy pohár bort kérnél,
hogy jobban csússzon a kenyér, meg a paradicsom?

MÁSODIK FALUSI. — Eridj mán te rossz csont! Min-
dig borra gondolsz? (*nevetés*).

BOSCO J. — Sem bort, sem pénzt!

CSEPÜRÁGÓ. — Mi a csuda? semmit sem kockáz-
tatsz?

BOSCO J. (*határozottan*). — Uraim, elhatározásomban
szabad vagyok, feltételeim a következők: ha én nye-
rek, vagyis ha legyőzöm ezt az urat. — aki körül-
utazta a világot, — akkor ez az úr összeszedi a sátor-
fáját és elhordja magát innen! Ami pedig magukat
illeti, — atyámfiai — megígérik, hogy bejönnek
velem a templomba, ott végig hallgatják a szentbeszé-
det és ma este nem mennek korcsmába!

MIND (*meglepetve, moraj*). — Ah, ah!

CSEPÜRÁGÓ. — Ez nem üzlet! Én felteszem a pén-
zem, ez meg egy csomó számárságot! Nem egyenlők
a téték!

BOSCO J. (*élesen*). — Fél hogy veszít?

CSEPÜRÁGÓ. — Én? soha! de a művészi méltósá-
gom . . .

ELSŐ FALUSI (*félbeszakítja*). — Nem a méltóságról
van itt szó! Fogad, vagy nem fogad? Ez a kérdés!

MÁSODIK FALUSI. — Ne vitatkozzunk azon, hogy
ki mit veszít. Csupa olcsóság az egész! kezd el kis
Bosco!

- BOSCO J. (*udvariasan*). — Megengedi akrobata úr?
 CSEPÜRÁGÓ. — De mennyire! Legalább alaposan ki-
 oktatlak!
- BOSCO J. (*a többiekhez*). — Megigérik, hogy a ha-
 rang első csendülésére bemennek a templomba és
 végighallgatják a szent beszédet!
- MIND. — Megigérjük, megigérjük . . .
- BOSCO J. (*kedvesen, szerényen*). — Akkor én is meg-
 igérem, hogy gyakran eljövök a társaságukba és sok-
 féle mutatvánnyal fogom szórakoztatni magukat. De
 mondom, csak azzal a feltétellel, ha sohasem mulaszt-
 ják el, sem a szent misét, sem a litániát . . .
- CSEPÜRÁGÓ. — Ne vesztegessük az időt! Kezdjük
 ezzel a hármas mutatvánnyal. (*A mutatványokat
 pontosan kell tudni ismételni*).
- BOSCO J. (*nagyon kedvesen*). — Eredeti gimnasztiká-
 val! (*nevetés*).
- CSEPÜRÁGÓ. — Szemtelenséged untatni kezd! (*A
 hármas mutatványt végrehajtja, de kétszer, vagy há-
 romszor elhibázza. Minden hibánál fogát szívja.*) Ej
 de csúszik ez a korlát! (*Az utolsónál talpra ugrik és
 tiszteleg, mint a cirkuszi erőművészek.*) Ime! . . .
- MIND. — Bravó, bravó! Te jössz kis Bosco!
- BOSCO J. (*keresztet vet*). — Az Atyának, és Fiúnak,
 és Szentlélek Istennek nevében . . .
- CSEPÜRÁGÓ (*gúnyosan*). — Ámen! (*Bosco oda
 megy a korláthoz és könnyen, hiba nélkül végrehajtja
 a három mutatványt, aztán mindenki meglepetésére
 egy veszélyes ugrást csinál és meghajtja magát.*)
- BOSCO J. — Eredeti gimnasztikával, a csúszós kor-
 láton!

MIND. — Bravó! bravó!

ELSŐ FALUSI. — Az ördögtől tanultad te ezt, hé!

BOSCO J. — Nem valami jó viszonyban vagyok az ördöggel! De amikor őriztem a nyáját a legelőn, sok ilyesmit tanultam a fák ágain.

(*A csepürágó szó nélkül odamegy a korláthoz és egy elég komplikált gyakorlatot mutat.*)

CSEPÜRÁGÓ. — És ez?

MIND. — Na és ez? Lássuk!

BOSCO J. (*egy szempillantás alatt megismétli a gyakorlatot*). — Ez, — ez!

MIND. — Bravó, bravó! Az akrobata vesztett! Elvesztette a száz soldóját! Éljen Bosco János!

BOSCO J. — Nem úgy van testvérek, hanem dicsőség az Istennek! És ön, akrobata úr, — vesztett! Fizesse ki a tétet!

CSEPÜRÁGÓ (*keresi a pénzét kabátja zsebében, mely a földön hevert*). — Árulás! Ellopták az öt lirásomat!

HANGOK. — Csaló! . . . Nem akar fizetni! Ide az öt lirást!

CSEPÜRÁGÓ. — Esküszöm, hogy ebbe a zsebembe tettem, de valaki kilopta, míg én a korláton voltam. (*nevetés, felkiáltások*).

BOSCO J. (*nagy vidáman*). — Igaza van! Az öt lirás valóban itt volt a zsebében! Láttam, mikor beletette!

HANGOK. — Úgy van!

CSEPÜRÁGÓ. — Ellopták a pénzem, ez az igazság!

BOSCO J. — Nem uram, nem lopták el azt a maga szép tallérját, hanem — elpárolgott! (*nevetés*).

CSEPÜRÁGÓ (*leforrázva*). — Szép . . . először meglopnak, aztán meg bántalmaznak!

BOSCO J. — Ne mérgeledjék uram! Az előbbi sietségben valósággal felfalta a tallérját. Most ott van az orrában! (*nevetés*).

CSEPÜRÁGÓ. — Hiába minden . . . tolvajok országába kerültem. De ezt nem felejttem el! Csupa tolv . . .

MIND. — Csak lassabban, hékás! vizet neki!

BOSCO J. — Csend legyen, testvérek! Az orrában van a tallér ennek az úrnak, aki körülutazta a világot. (*Odamegy a csepürágóhoz és kiveszi az orrából a tallért. Felmutatja.*) Tessék! És amint látja, visszaadjuk.

MIND. — Bravó, kis Bosco! Bravó! (*Visszaadja neki a tallért.*)

CSEPÜRÁGÓ (*el akarja kapni a pénzt*). — Add vissza a pénzem, hogy menjek már innen! Nincs vesztegetni való időm!

BOSCO J. — De . . . de . . . a tallér megint eltűnt.

CSEPÜRÁGÓ (*dühösen*). — Eh! elég legyen már!

BOSCO J. — Nini . . . a zsebében van! (*a csepürágó kutatni kezd a zsebében és megtalálja a pénzt. Mindenki tapsol, nagy nevetés.*)

BOSCO J. (*mialatt a csepürágó összeszedi a ruháját és felcsavarja a kötelét*) — Ugye, hogy megtalálta a pénzét, akrobata úr! Sajnálom, hogy továbbítanom kell önt innen, de ha nem beszélt volna olyan csúnyán az itteni derék emberekről, — egy szót sem szóltam volna. Ha nem akarta volna elvonni a híveket a templomból, nem zavartam volna meg az előadását . . . Maga el akarja lopni a jó Istentől a hívek imáit és

ezért magát a jó Isten megbüntette. Dicsérje az Urat és meglátja, meg fogja jutalmazni érte!

CSEPÜRÁGÓ (*keserűen*). — Koszos ország . . . papok rabszolgái!

BOSCO J. — Csendesebben, uram! Ne gorombáskodjék, mert pórul járhat! A mi fajtánkban sok forróvérű gyerek van és hát én magam is . . . Na de Isten vele kedves uram! Az Ég vezérelje és néha gondoljon ránk. És jól jegyezze meg, hogy egy egyszerű kis pásztorfiú többet is tudhat, mint maga!

CSEPÜRÁGÓ. — Na, na!

BOSCO J. — De igen! Látja, én a maga mesterségével tisztában vagyok, de azonkívül ismerem a vallásomat is. Tehát valamivel mégis csak többet tudok, mint maga . . .

CSEPÜRÁGÓ (*távozás közben*). — Na és? mit bizonyít ez?

BOSCO J. — Na és; ez azt bizonyítja, hogy a jó Isten kegyelmével egy jó keresztény, — ha tanulatlan, vagy mezítlábas is, — egy egész csomó dolgot tudhat és megtudja leckéztetni az olyanokat is, mint ön, akik semmiben sem hisznek.

CSEPÜRÁGÓ. — Én csak azt hiszem, amit látok és nem hiszek a képzelődésekben! (*kitörő kacagás, ironikus üdvözlések.*)

BOSCO J. (*nagyon vidáman és hangosan*). — Ő csak azt hiszi, amit lát! Azt nem látta, hogy Bosco János kétszer egymásután eltüntette a tallérját, de biztos vagyok benne, hogy mégis elhiszi!

ELSŐ FALUSI. — Hát ez igazán csodálatos, de hát —

hiába, nem lehet tagadni! Hogy is tudtad eltüntetni olyan messziről?

BOSCO J. — Nagyon egyszerűen! A pénzt nem tette jól a zsebébe és mikor a korlátról leugrottam, felkaptam. Aztán azt hitte, hogy az orrából húzom elő a tallért. Ekkor a kabátom ujjába csúsztattam, majd az egyik őrizetlen pillanatban a zsebébe dugtam. Ez az egész! Óh, sok ilyen tréfát tudok én! Látogassanak meg Becchi-ben, kint a réten, vagy a ház körül; meglátják, hogy táncolok én a kötélén, valósággal ugrándozom, — kiolvasom a gondolatukat, mintha csak könyvből olvasnék!

HANGOK. — El is hisszük.

BOSCO J. — De az olvasójukat is hozzák magukkal!

MÁSODIK FALUSI (*gúnyosan*). — Miskönyvet ne vigyünk?

BOSCO J. — Azt ne! de a szent olvasóját mindenki hozza el, mert én csak azokat szórakoztatom, akik szeretik az Istent és akik velem együtt elmondják a rózsafüzért.

HANGOK. — Na, majd meglátjuk . . .

BOSCO J. — Úgy emlékszem, megigérték, hogy ma részt vesznek a vecsernyén és meghallgatják a szent beszédet. Megtartják-e a szavukat?

MIND. — Megtartjuk! . . .

BOSCO J. — Rendben van! Még van egy kis idejük, játszanak addig egy jó tekepartit, de ne igyanak sokat! A harang első csendítésére pedig mindnyájan felmegyünk a kórusra és dicsérjük az Istent.

(*Mindnyájan távoznak, néhányan megszorítják Bosco J. kezét.*)

MÁSODIK JELENT.

(Bosco J., első pajtás, második pajtás, pásztorfiú (sánta).

BOSCO J. — Óh, az én kis pajtásaim! A jó emberek elmentek és most jön a mi multságunk. Játsszunk egy kicsit!

ELSŐ PAJTÁS. — De mit? Taníts meg valami szép játékra! Te oly sokat tudsz!

BOSCO J. — Na, nem olyan nagyon sokat, de ha kifogyok belőlük, kitalálok egy újat.

MÁSODIK PAJTÁS. — Játsszunk fogót!

MIND. — Játsszunk fogót!

ELSŐ PAJTÁS. — Vagy csatát!

MIND. — Játsszunk háborusdit!

BOSCO J. — Háborusdit? Isten őrizz! Nem eleget halotok otthon a háborúról? Nem! Olyan játékot játszunk, amelyik elmulattat bennünket! A háború borzalmas dolog, az minket nem mulattat!

SÁNTA (*szégyenlősen*). — De én nem tudok játszani...

BOSCO J. — Megtanítlak téged is egy szép játékra, ahol nem kell ugrándozi. Új gyerek vagy itt?

SÁNTA. — Igen . . . Nyolc napja, hogy elszegődtem a tanyánál, lent Becchi-ben.

BOSCO J. — Vannak szüleid?

SÁNTA. — Nincsenek . . . atyám meghalt, anyám nyomorog . . . és így béresnek adott . . .

ELSŐ PAJTÁS. — Játsszunk vagy nem?

BOSCO J. — Játsszunk, kis pajtások! De én most nem tarthatok veletek, most én a mi új barátunkkal játszom.

MÁSODIK PAJTÁS. — Ezzel a sántával? Hisz ez nem tud se ugrani, se futni!

BOSCO J. — Baj is az? Majd olyant játszunk, ahol nem kell futkározni. Kezdhetjük is.

MIND, — Rajta! *(a fiúk körbe futnak, majd elfutnak).*

HARMADIK JELENET.

(Bosco J., a Sánta.)

BOSCO J. — Tudsz-e iskolát játszani?

SÁNTA. — Nem tudok én semmit . . . én nagyon szerencsétlen vagyok . . .

BOSCO J. — Óh . . . talán rosszul bánik veled a gazdád?

SÁNTA. — Rosszul bánik én velem mindenki . . . csak a szelid állatok nem, akiket őrzök . . . nem vernek meg és nem csúfolnak ki. *(sír).*

BOSCO J. — Ne sírjál öregem! Imádkozzál és elmúlik szomorúságod.

SÁNTA. — Nem tudok imádkozni.

BOSCO J. — Megtanítlak . . . akarod? Megtanítlak arra, hogy az emberek lehetnek hozzád durvák és gonoszak, de a jó Isten mindig jó és örömmel tölti el mindnyájunk lelkét . . . Hol szoktad őrizni a nyájadat?

SÁNTA. — Mindig ott, a nagy erdő mellett, ott, azon a kis tisztáson.

BOSCO J. — Én meg épen mellette. Hisz akkor mindennap találkozhatunk! És együtt falatozhatunk.

SÁNTA. — Óh, én nagyon keveset eszem. Sohasem kapok egyebet, csak egy hagymát, egy paradicsomot, meg egy darab fekete kenyeret. Olyan piszkos, fekete kenyeret . . .

BOSCO J. — Igazán? Fekete kenyeret?

SÁNTA. — De még milyen feketét . . .

BOSCO J. (*örömmel*). — Nagyszerű!

SÁNTA (*hirtelen ránéz*). — Ez neked nagyszerű?

BOSCO J. — Jaj te . . . én azt annyira szeretem! Tudod mit? Én majd mindig neked adom az én fehér kenyéremet, amit már nagyon is meguntam, te meg nekem adod a tiedet . . . én annyira szeretem a fekete kenyeret!

SÁNTA. — Igazán?

BOSCO J. — Igazán bizony! — Aztán megismerkedünk a jó Istennel, aztán megtanítlak olvasni, írni . . .

SÁNTA. — És mikor játszunk?

BOSCO J. — Ha majd kifáradtál a tanulásban! Akkor aztán imádkozunk . . . akkor aztán magunkhoz édesgetjük a kis madarakat . . .

SÁNTA. — . . . akkor aztán? . . .

BOSCO J. — Akkor aztán csinálunk fűzfa sípot és sok, sok mindent . . . úgye de jó lesz . . . és aztán . . . később . . .

SÁNTA (*átszellemlőten hallgatja*). — . . . később?

BOSCO J. (*álmodkózón*). — Amikor majd száz meg száz olyan kis legényke lesz körülöttem, mint te vagy . . .

SÁNTA (*meglepődik*). — Hogyan?

BOSCO J. — Óh, én ezt megálmodtam . . . majd meglátod . . . egyszerre körül fognak a gyermekek . . .

mintha már látnám őket . . . *(szünet, majd hirtelen)*,
ha akarsz, gyere velem! Barátom leszel és segíteni
fogsz nekem. Gazdagok sohasem leszünk, de az Isten
örömére fogunk élni.

SÁNTA. — De mikor?

BOSCO J. — Még nem tudom, de egyszer biztosan.

SÁNTA. — Óh, ha ez mind valóra válik, te elfelejtesz
engem. Hogy is emlékezniél vissza egy szegény, sánta
gyermekre, akinek szülei sincsenek!

BOSCO J. — Épen azért fogok emlékezni rád! Bizto-
sítlak! Nézd: egyszer a mi Urunk elment Jeruzsá-
lembe és száz meg száz kis lurkó sereglett köréje és
énekeltek és tülekedtek, hogy csak láthassák és érint-
hessék őt . . . És látod, azok sem voltak ám valami
szépen felöltözve és nem is voltak valami tiszták . . .
és nem is voltak gazdagok. Hiszen a gazdag emberek
gyermekai nem mehetnek egyedül az utcán . . . Hát
csavaroghatnak azok egyedül a városban? Azok a
kis lurkók ép olyan szegények voltak, mint mi. Az
apostolok pedig kezdték ünni őket, hogy olyan sokat
csicseregtek a fülükbe, meg közibük furakodtak, lök-
dösödtek — és meghúzgálták a füleiket. De a mi
Urunk megparancsolta nekik, hogy engedjék hozzá
a kis gyermekeket, mert Ő azokat mind nagyon sze-
reti. Pedig Ő Isten volt! Na és . . . én . . . én meg
utánozni akarom a mi Urunkat és szeretek mindenkit,
de legjobban azokat, akiket senki sem szeret. Aka-
rod-e, hogy úgy szeresselek, mint a testvéremet?

SÁNTA. — Te úgy beszélsz, mint egy pap.

BOSCO J. — Óh, én annyira szeretnék . . . annyira

szeretnék prédikálni, cselekedni, sok jót tenni, mint egy pap . . . tudod-e, hogy mi is egy pap?

SÁNTA. — Hogy a csodába ne tudnám! Az egy ember, aki fekete reverendát hord, latinul misézik és a szószékről sok szép mindent mond, de abból én egy szót sem értek!

BOSCO J. — Sajnos! . . . Igaz, hogy az is csak ember, de több, mint egy angyal! A pap az Isten küldöttje, hogy megnyerjen számára bennünket. Misét mond és ez a leghatalmasabb dolog a világon! Érinti az Istent, a homlokunk fölé emeli és nekünk adja őt . . . A pap ott van a mi születésünknel, végig kísér bennünket az életen és ott van akkor is, amikor elbúcsúzunk a földről. Mindenhol jelen van, akárcsak maga a jó Isten! Ha ő nem lenne közöttünk, a jó Isten sem jönne hozzánk soha. Igaz, csak olyan ember, mint más, de hivatásánál fogva magasabban áll. Mindig felettünk van, az életben ép úgy, mint a templomban.

SÁNTA. — Óh, akkor büszke lehet.

BOSCO J. — Ez lenne számára a legnagyobb szerencsétlenség, mert ha Isten őt az emberek fölé emeli, többet is követel tőle, mint másoktól. És ha a jó Isten szigorú azokkal, akik nem közelednek hozzá, akik csak magukra gondolnak, — milyen szigorú lesz azokhoz a papokhoz, akik nem szentelik Neki az egész életüket?! Mert a papoknak magukon kívül, mások lelki üdvét is szolgálniuk kell!

SÁNTA. — És te szeretnéd ezt a mesterséget?

BOSCO J. — Nagyon, ha a jó Isten is úgy akarja!

NEGYEDIK JELENET.

(Bosco János, a Sánta, Antal.)

ANTAL. — Jó napot, uraság!

BOSCO J. — Jónapot, Antal! Miért csúfolsz engem?

ANTAL. — Miért csúfollak? Jobb is volna, ha dühbe gurulnék és egy pár jó pofont kennék le neked! Azt hiszed semmit se láttam?

BOSCO J. — Mit láttál?

ANTAL. — Mit? Nagyon jól láttam, mikor akrobatáskodtál, majomkodtál, most meg ezzel a nyomorékkal fecsegsz.

BOSCO J. — Óh, ez az én legkedvesebb barátom!

ANTAL. — Te nagyon könnyen barátkozol! He, ez az ő legkedvesebb barátja! Ez a veréb! Jobban tennéd, ha a vásárnapodat tisztességesen töltenéd, mint mások!

BOSCO J. — De hisz én semmi rosszat nem tettem!

ANTAL. — Nem azt mondom! De jobban tennéd, ha a vásárnapodat úgy töltenéd, mint mások. Ha valaki egész héten dolgozik, a vásárnap arra való, hogy szórakozzék. Nem mondom, szabad misét hallgatni, de nem arra való ez a szent nap, hogy reggeltől estig a jó Istenről, meg a szentekről diskuráljunk!

SÁNTA. — Hiszen ma már játszott velünk János — és most megígérte nekem, hogy sok szép dologra fog megtanítani.

ANTAL. — Ne feleselj velem! Lőcslábú! Eredj a dologra. *(a sánta ijedten menekül).*

BOSCO J. *(utána szól).* — El ne felejtse, hogy holnap találkozunk!

SÁNTA. — Nem! Ott leszek, egész biztosan!

ANTAL. — Már meg ezt vetted szárnyaid alá? Ezt is meg akarod tanítani a te szép meséidre? Azokra a butaságokra, meg azokra az akrobata hókusz-pókuszokra? És azt hiszed, hogy ez így rendben van?

BOSCO J. — Nem tudom, hogy szerinted rendben van-e, de abban biztos vagyok, hogy a jó Isten nem neheztel érte!

ANTAL. — Megkérdezted tőle? Vagy ő mondta neked? Uraságodnak megint látomásai vannak!

BOSCO J. — Óh, nekem nincsenek látomásaim, de egyszer azt álmodtam, hogy a jó Isten nekem sok-sok ilyen kis báránykát adott és én azokat mind felvezettem az Égbe!

ANTAL. — Na lám! Csak ne sokat beszélj a te álmaidról, mert ha ez még sokáig így megy, egy szép napon meg fogsz bolondulni! Ki hinné, hogy egy ilyen kölyök összegyűjti a környék életes embereit, merő frázisokat lódít nekik és tornamutatványokkal szédíti őket! Azt hiszed, nem láttam az előbbi mesterkedéseidet?

BOSCO J. (*örömmel*). — Igazán? Láttad, Antal? Jól sikerült, — mi?

ANTAL. — Akár sikerült, akár nem, utoljára csináltad ezeket a számárságokat, mert velem gyűlik meg a bajod! Megtiltom az akrobatáskodást!

BOSCO J. — Édesanyám nem tiltja meg!

ANTAL. — Édesanyád azt tesz, amit akar! Különben, ti mind a ketten ilyen bohócok vagytok! Eléggé fáj, hogy elvesztettem az anyámat . . . Alig ismertem

öt . . . De ha már így történt, jobban megválaszthatta volna az apám a második feleségét!

BOSCO J. — Óh, Antal, ne mondj rosszat az édesanyámról.

ANTAL. — Nem mondok rosszat róla! Becsületes aszszony és keményen dolgozik, de nagyon is álmodozó, veled együtt. Micsoda ostobaság az, hogy neked megengedi ezeket a komédiákat a ház körül?

BOSCO J. — Hiszen én ezt a jó ügy érdekében teszem!

ANTAL. — A magad érdekében dolgozz és ne másokért. akikhez semmi közöd. Családunk érdekeit tartsd szem előtt és az ősi Bosco név becsületét, amelynek viselői egytől-egyig becsületes földműves emberek voltak. Megtiltom, hogy bohóckodj, megértetted?

BOSCO J. — Csakhogy én megígértem, hogy jövő vasárnap megint ide jövök e jó emberek közé!

ANTAL. — Azt próbáld csak meg!

BOSCO J. — De hogyha ezzel tisztességes szórakozást nyujtok nekik és alkalmat adok arra, hogy velem együtt imádkozzanak!

ANTAL (*dühösen*). — Már megint okoskodol? Elég volt a gyerekeskedésből! Te minden áron ficsurat akarsz játszani! Mindnyájunkat az orrunknál fogva akarsz vezetni a te akrobatáskodásaiddal, meg azokkal a bolond prédikálásaiddal!

BOSCO J. — De . . .

ANTAL. — Ne feleselj! Na megállj! Majd megtanítlak én móresre!

BOSCO J. — Óh, elhiszem, hogy megtudsz verni, de az nem változtat semmit a dolgon!

ANTAL. — Majd megmutatom én neked, hogy igenis változtat! Add ide a könyveidet!

BOSCO J. — A könyveimet? Nekem nincsenek könyveim! Amiket olvasok, azok csak kölcsön vannak nálam.

ANTAL. — Igen? Hát akkor vágd őket a sarokba! Mi nek az neked? Láttál te már engem olvasni?

BOSCO J. — Csakhogy én tanulni akarok!

ANTAL. — Hogy urat játszhass és fölénk kerekedj, úgy-e? Szégyeld magad, gögös fráter!

BOSCO J. — Óh, nem . . . én azért akarok tanulni, hogy tudóssá lehessenek, hogy . . .

ANTAL. — Hogy pappá lehessél!

BOSCO J. — Úgy van, ha a jó Isten is úgy akarja.

ANTAL (*felkacag*). — Ha, ha, ha. Tehát uraságod pap szeretne lenni? kanonok, vagy érsek is talán? Hát ezért olvasgatja uraságod a latin könyveket! Honnan vetted te ezt a gondolatot? Úgy látszik, sok felesleges időd van, hogy latin tanulásra is telik!

BOSCO J. — Nem vetheted a szememre, hogy elmulasztottam volna kötelességem teljesítését a ház körül. Épen úgy dolgozom a földeken, mint bárki más! Csakhogy én pihenés alatt tanulok!

ANTAL. — Hasznosan töltöd a szabad idődet, mondhatom.

BOSCO J. — Töltöm olyan hasznosan, mint mások, — elhiheted!

ANTAL. — Akinek van anyagi tehetsége hozzá, aki gazdag, az megteheti... de mi földhöz ragadt szántóvetők . . . Eleget kell robotolnunk azért, hogy ezzel a kutya étellel meg tudjunk birkózni, nemhogy még

tudósok, vagy papok akarjunk lenni! Lett már egyszer is pappá valaki — Becchi-ből?

BOSCO J.— Isten segítségével minden megtörténhetik... Őseink — nagyon jól tudod magad is — nem voltak gazdag emberek. A mi Urunk nem fényes palotákban kereste az Ő első tanítványait, hanem az út szélén találta őket és — bizony — kezdetben az apostolok sem tudtak semmit, de az Úr Jézus tanítani kezdte őket. Óh, azok épen olyan szegények és épen olyan tudatlanok voltak, mint mi. A falujukat pedig ép úgy nem ismerték, mint a mienket! Azelőtt hírért sem hallotta a világ az ő szűkebb hazájuknak. Olyan szegényes helyek voltak azok, akárcsak Becchi. De a mi jó Urunk nem törődött azzal. Maga köré gyűjtötte őket és apostolokat nevelt belőlük. Ezek lettek a legnagyobb szentek! Ma már az egész világ ismeri őket és a mi Anyaszentegyházunk, rajtuk épül fel. Lám? és mindez annak köszönhető, hogy megértették az Úr hívó szavát! Miért zárkoznám hát én el a jó Istentől, aki szólít engem!

ANTAL (*gúnyosan*). — Amen! Tudom, hogy vannak tudósok és vannak nagy emberek, akiknek halhatatlan gondolataik vannak, de ezeket ne hasonlítsd magadhoz! Azt is tudom, hogy butának látszom, s hogy te magad is annak tartasz, de mégis érdeklődtem az iránt, hogy a te úrhatnámságod okosságra vall-e? Beszéltem egy környékbeli plébánossal, aki néha megfordul Becchi-ben. Tudod-e mit mondott?

BOSCO J. — Azt, amit te!

ANTAL. — Na látod! Ugyanazt mondta amit én.

vagyis, hogy soha sem fogod elérni a célod! Azt mondta, hogy a papi mesterség egy különleges hivatás és ha ő neked lenne, nem ütné bele az orrát ilyen dolgokba. Így beszél egy tudományos ember!

BOSCO J. — Igen, tudományos ember, mert egy véleményen van veled! Ha ellenkező állásponton volna, számárnak nevezné!

ANTAL. — Nem az a fontos, hogy minek nevezném, hanem az, hogy a pap maga is azt mondja, hogy hamis utakon jársz! Ő jót tanácsol neked, bár neki mindegy, hogy mi lesz belőled. Miért nem fogadod meg hát a tanácsát?

BOSCO J. — Megfogadnám én, csak az a baj, hogy ebben a kérdésben lelkem kívánságára hallgatok és az Úr hívó szava nekem mindennél fontosabb! (*Harangoznak*) Hallod? Harangoznak! Úgy-e, most te is érzed, hogy a jó Isten szólít bennünket. Menjünk imádkozni, Antal! Az Isten téged is vár! . . . (*elgondolkozva*) . . . Az én számomra pedig gyönyörű hivatást tartogat . . . Menjünk oda mindig, ahová Ő küld, töltsük be pontosan azt a munkakört, melyet kijelöl számunkra . . .

ANTAL. — Én nem érek rá! Nekem más dolgom van ma este!

ÖTÖDIK JELENET.

(A falusiak jönnek.)

HANGOK. — Látod, — Bosco János, — megtartottuk a szavunkat. Harangoznak és im, megérkeztünk!

BOSCO J. — Nézd Antal, ezek a jó emberek is megértik az Isten szavát!

ANTAL. — Én is, de mi nem törtetünk annyira, mint te! *(Bemennek a templomba.)*

BOSCO J. *(egyedül)*. — Istenem! úgye én nem töreksem hiába? Ugy-e akarod, hogy feléd közeledjem? Ugy-e megengeded nekem, hogy egykor én is, szerény pásztora lehessek, a te nyájadnak? *(szünet, majd átszellemülten)* . . . és bemehetek én is az Isten oltárához . . . a jó Istenhez, ki megörvendezetteti ifjúságomat . . .

(Zúgnak a harangok.)

Függöny.

MÁSODIK FELVONÁS.

Az ellentmondások egyik jele lesz.

Idő: 1851.

Szin: az „Oratorium” intézet bejárata.

ELSŐ JELENET.

(A mézáros, a pék, D. Borel.)

MÉSZÁROS. — Na hát . . . elegendem van, az már igaz!

PÉK. — Nekem is . . . Torkig vagyok!

MÉSZÁROS. — Ez nem eljárás.

PÉK. — Így nem szokás emberekkel bántani!

D. BOREL. — De kedves uraim . . .

MÉSZÁROS. — Hagyjuk kérem! — „kedves Uraim”

— így nem lehet elintézni a dolgot.

PÉK. — De nem ám! Így nem szokás kifizetni becsületes kereskedőket!

MÉSZÁROS. — Akik pontosan szállították az árút és kifizették utána az adót!

PÉK. — Köztisztületben álló emberektől, — ez egy kicsit sok . . .

D. BOREL. — De . . .

MÉSZÁROS. — Nem akarom magamat magasztalni, de lámpával sem találnak Turinban még egy olyan mészárost, mint én . . . Az a bélszin . . . szinte szétomlik az ember szájában . . . És az ára, — oly csekély, hogy szégyelem kimondani.

PÉK. — De péket sem találnak olyant, mint én vagyok! Az én kenyérem mindig ki van sülvé! A tésztája foszlós, mint a kalácsé! És a mérleg, az mindig pontos! Az én serpenyőm alatt nem találnak egy mákzemnyi ólmot sem! Persze nem akarok ezzel a kolégákra célozni.

MÉSZÁROS. — Nem is veszem magamra! Világéletemben mindig becsületes voltam!

D. BOREL (*félbeszakítja*). — Hiszen elhiszem . . . Én nagyon is megértem az urakat.

PÉK. — Végre megért bennünket! Csakhogy mi nem értjük meg Don Boscót! Tudjuk, hogy ön benső barátja neki és épen ezért fordultunk önhöz ezzel a kérdéssel. Don Bosconak 300 lirás kenyérszámlája van nálam, amit még mindig niem egyenlített ki!

MÉSZÁROS. — Ép így a 700 lirás hússzámláját sem! Szégyen, gyalázat! Igazán elegendem van!

PÉK. — Ragaszkodom hozzá, hogy azonnal fizessenek!

MÉSZÁROS. — Egy percig sem várok!

PÉK. — Egy pillanatig sem!

D. BOREL. — De hát uraim, én most . . .

MÉSZÁROS. — Tessék? Fizet, vagy nem?

D. BOREL. — De hiszen én nem vagyok Don Bosco pénztárosa.

PÉK. — Azt tudjuk, de egy kalap alá tartozik vele, meg ezekkel az útszéli csavargókkal!

MÉSZÁROS. — A manó tudja, honnan szedi össze Don Bosco ezeket a kis csirkefogókat! Százával hordja ide a város utcagyerekeit, akik úgy esznek, mint négy másik!

PÉK. — Azért jöttünk tehát, hogy véget vessünk ennek a huzavonának! Mondja meg Don Bosconak, hogy mi jóllaktunk vele és ebből a botrányból elég volt! Vagy kifizetnek még ma, vagy ha nem, — slusz! Holnap nincs kenyér!

MÉSZÁROS. — De hús sem! Egy falat sem!

D. BOREL. — Óh, kedves, jó uraim, könyörüljenek meg ezeken a szegény, elhagyatott kis gyermekeken! Legyenek egy kis türelemmel . . . Hiszen Don Bosco soha egy soldóval sem károsította meg önöket!

PÉK. — Azt nem mondtuk, becsületes ember, szó sincs róla! De sohasem fizet pontosan! A becsületéhez nem fér szó . . . Sohasem alkudik a számlánkra!

MÉSZÁROS. — Igaz, hogy mindig jutányos árat szabtunk . . . De miért vette a fejébe, hogy összezedi a csavargókat? Ruházza, táplálja őket . . .

PÉK. — Ki látott már ilyent? Pedig olyan derék falusi plébános válnék belőle! És végeredményben ő maga sem egyéb, mint egy egészen egyszerű falusi ember. Sokkal jobban ellehetne a parasztjaival kint a vidéken, mint itt a város közepén. Egy jóképű plébánia egy kis templom, szép kert gyümölcsössel . . . Olyan nyugodt életet élhetne, mint annak a rendje és legalább nem kizozná itt a becsületes kereskedőket!

MÉSZÁROS. — Mindenesetre többet ér falusi plébánosnak lenni, mint halomra gyűjteni a tekergőket!

D. BOREL. — Ugyan uraim, hát jobban szeretnék, ha ezek a gyermekek az utcán csatangolnának, elzülle-
nének és esetleg tolvajokká válnának?

PÉK. — Ki beszél erről? Törődjenek a gazdagok a szegényekkel!

D. BOREL. — Óh, kedves uraim, ha a szegényeket a többi szegények nem támogatnák, — mi lenne velük?

PÉK. — Azért nem halnának éhen! Nem mondom, — adjunk nekik itt-ott egy pár soldót, de . . .

D. BOREL. — De . . . ki táplálná a lelküket?

MÉSZÁROS. — Ja, hát hogyha ön természetfeletti szempontból nézi a dolgot!

D. BOREL. — Hiszen a papnak az a hivatása, hogy a lelkeket megmentse!

PÉK. — Lehetséges, de semmiesetre sem az, hogy adósá-
ságokat csináljon azon a címen, hogy ő a lelkeket megmenti!

MÉSZÁROS. — Nem akadályozzuk mi meg az ön Don Boscoját abban, hogy a lelkeket megmentse, akár garmadával is, — de a kiskésit! — minek foglalkozik a testtel?

D. BOREL. — Hát hogy férközzünk a lélekhez, ha a test éhen hal?

PÉK. — Elég már az a folytonos „de”, meg „ha”! . . . Nem azért jöttünk, hogy vitatkozzunk . . . Tudjuk, amit tudunk!

MÉSZÁROS. — De tudjuk ám! Mindent tudunk! Azt is tudjuk, hogy az ön Bosco barátja ostobaságokat csinál! Meg azt is, hogy ő maga mi volt azelőtt: *(élesen)* egy közönséges, mezítlábas parasztgyerek!

PÉK. — És még hozzá beképzelt . . . talán egy kicsit bolond is . . .

D. BOREL. — Óh, uraim . . .

MÉSZÁROS. — Legényem ott járt a napokban Becchi környékén, az ön Bosco barátjának szülőfalujában... Mondhatom, szép dolgokat hallott! Nem nagyon dicsekvésre méltó! (*súgja*) kötélén táncolt . . . akrobata mutatványokkal produkálta magát . . . a pénzdarabokat elvarázsolta . . . kiolvasta az emberek gondolatait . . . mit tudom én, még mi mindent!

PÉK. — Tán még az ördögökkel is cimborált!

D. BOREL (*nevet*). — És önök ezt elhiszik? Hiszen ezeket csak azért csinálta, hogy az ő falujabelijeit szórakoztassa! Utána pedig megtanította őket vallásunk szép igazságaira! Imádkozni tanította az embereket!

MÉSZÁROS. — Lehetséges . . . de ez nem elég ahhoz, hogy idejőjjön a fővárosba és itt bozonyos dolgokat szítson!

PÉK. — Terjessze a szocializmust!

D. BOREL. — Tessék?

MÉSZÁROS. — Igen, terjeszti a forradalmat! Már a kormányzóság is kezdi szemmel tartani a maga Bosco barátját, meg az ő jómadarait: a tolvajokat, meg a gyilkosokat! Ebből még baj lesz, én mondom önnek!

D. BOREL. — A kormányzóság is? . . .

PÉK. — Abbizony . . . Azt mondják, majd egy kicsit jobban belenéz ezekben a manipulációkba! Az iskolákba, a műhelyekbe, a zenekarokba és a többi gyanús csoportosulásokba! Az egész város arról beszél!

MÉSZÁROS. — Nem zörög a levél, ha nem fújja a szél! Az ön Bosco barátja — egyik napról a másikra — börtönben végezheti! Mi tehát óvatosak vagyunk és követeljük a pénzünket!

PÉK. — Még pedig azonnal! Ma este még, vagy holnap slussz! — egy fityinget sem kapnak! Eh, hogy az a . . .

D. BOREL (*fájdalommal*). — Uraim, az Úr Jézus szent nevére, aki oly irgalmas a gyermekekhez . . . Az önök gyermekeinek a lelkére . . .

MÉSZÁROS. — Semmi lelkére! Amit mondtam, megmondtam! Önök álmodozók, mint a papok általában... És elrabolják az időnket ahelyett, hogy kielégítő ígéretet tennének!

PÉK. — Vége! Vagy fizetnek, vagy holnaptól kezdve nem szállítunk!

MÉSZÁROS. — És holnapután bejelentjük a bíróságnál.

D. BOREL (*majdnem sír*). — Óh, uraim, uraim . . .

PÉK, MÉSZÁROS (*indulnak*). — Óh, uraim, uraim! Ebből már elég! (*dühösen el*).

MÁSODIK JELENET.

(D. Borel, később D. Bosco és egy kis árva.)

D. BOREL (*egyedül*). — Szegény Don Bosco! Hogy félreismerik az önzetlenségét!

D. BOSCO (*belép, a kis árvát kezénél fogva vezeti*). — . . . És most nálunk maradsz . . . itt megfogod találni

elvesztett szüleidet . . . és tanulni fogsz szépen és megismerkedel a jó Istennel . . . Megtanulsz egy jó mesterséget is, hogy jó keresztény és becsületes ember lehess . . . jó lesz?

ÁRVA. — Igen.

D. BOSCO (*D. Borelhez*). — Jó napot, Borel atya! Látja, megint egy sikeres sétát tettem. Hoztam egy báránykát, a mi nyájunkba! Szegény kicsikém . . . Nincs senkije . . . A napokban temették el az édesanyját . . . (*az árvához*) De mi annyira fogjuk őt szeretni, hogy nálunk megfogja találni az apuskáját is, meg az anyuskáját is, meg sok-sok kis testvérkését is . . . Úgy-e, fiacskám?

ÁRVA. — Igen.

D. BOSCO. — Szegény, árva kis lelkem!

D. BOREL (*félre*). — Szegény Don Bosco . . .

DON BOSCO. — Nagyon szomorúnak látszik, kedves Don Borel. Bántja valami?

D. BOREL. — Ne is beszéljünk róla! Az a két úr, akik az imént elmentek . . .

D. BOSCO. — Ahogy messziről megállapíthattam, nagyon izgatottak voltak. Bizonyára a szomszédok közül valók, akik panaszkodtak gyermekeink lármája miatt.

D. BOREL. — Óh, ha csak az volna!

D. BOSCO. — No . . . talán csak nem valami tragikus eset? Óh, ezekhez a kis kellemetlenségekhez én már hozzászoktam! Vádaskodnak ellenünk és folytonosan üldöznek... Emlékezzék csak vissza; az első oratoriumunk egy baráti házban volt, aztán egy réten, aztán meg egy düledező viskóban . . . Hiszen majdnem

mindenhonnan elüldöztek, de a jó Isten műve ma is él . . . testet ölt és nincsen vége . . . Ezek a házak itt, majd mind az enyéme.

D. BOREL. — Tessék?

D. BOSCO. — Igen, majdnem mind. Az én álmaim nem csaltak meg engem, kedves barátom! Az oratórium jövőjét úgy látom magam előtt, mintha már itt is volna. Ezek a házak már az enyéme. Itt három templom fog épülni és a legnagyobbat a segítő Szűz Máriának fogjuk felajánlani. Azt jó nagyra építjük, mert százával fogok még találni ilyen kis árvákat, mint ez . . . De te bizonyára éhes vagy fiacskám?

ÁRVA. — Igen . . .

D. BOSCO. — Szaladj csak oda és mondd meg, hogy az én fiam vagy. Ott majd kapsz enni, aztán készítenek számodra ágyat, — ha ugyan van még . . . Fuss gyorsan! (*az árva elfut*).

D. BOREL. — Ma még kap enni szegény, de holnap! . .

D. BOSCO. — Holnap is!

D. BOREL. — Holnap már nem lesz se hús, se kenyér. Azok az emberek, akik az előbb elmentek, kijelentették, hogy ha ma este nem fizetünk, holnap már nem szállítanak az oratóriumnak sem húst, sem kenyeret...

D. BOSCO. — Ugyan, ugyan . . . dehogyan nem szállítanak!

D. BOREL. És hogy akarja őket kifizetni? Ezer liráról van szó!

D. BOSCO. — A jó Isten olyan gazdag! Mi az az ezer lira? Ugyan . . . ugyan . . . Semmi! Igaz, hogy ilyen nagy összeg még sohasem volt a zsebemben egy óránál tovább, de meglátja, ma este meglesz még!

- D. BOREL. — Honnan? A jó lelkek már kimerültek, azok már nem adnak önnek . . .
- D. BOSCO. — De a jó Isten nem merült ki! Ma kifizetjük még a péket is, meg a mézáróst is. És aztán, — ha Turinban kimerültek támogatóink, elmegyek messzebbre!
- D. BOREL. — Hová?
- D. BOSCO. — Franciaországba! És olyan gazdagon fogok visszatérni, hogy azonnal építenünk kell új intézeteket és új templomokat.
- D. BOREL. — De mit csinálunk addig?
- D. BOSCO. — Addig? Élünk, imádkozunk és gyarapodunk!
- D. BOREL. — Ha ugyan fel nem tartóztatnak bennünket!
- D. BOSCO. — Tudom, hogy szeretnek akadályokat gördíteni utunkba, de az isten művét nem lehet feltartóztatni! Azt mondják, hogy a rendőrség . . .
- D. BOREL. — Tudja már?
- D. BOSCO. — Hogyne tudnám! De mit tehetnek ellenem? A jó Isten nagyon megáldotta a mi művünket és nem engedi, hogy elpusztuljon . . . Ellenkezőleg fejlődnie kell és megérjük még, hogy elárasztja az egész földkereséget!
- D. BOREL. — Ne túlozzon, kedves Don Bosco és ne áltassa magát hiú reményekkel!
- D. BOSCO. — Na, majd meglátja! Lesznek fiaim, akikből papokat nevelek és akik halálom után folytatni fogják e művet. Bejárják a hegyeket, völgyeket és átkelnek a tengereken! (*D. Borel fájdalmas arccal nézi*).

HARMADIK JELENET.

(D. Bosco, D. Borel és Pinardi.)

PINARDI. — Jó napot uraim! Jó napot, D. Bosco atyám!

D. BOSCO. — Jó napot, Pinardi uram!

PINARDI. — Hát kérem, megelégettem már ezt à házamat, itt az önök szomszédságában. Nagyon rossz fertály ez, örökös bajok vannak!

D. BOSCO. — Ej, gondoltam egyet . . . Ha megfelelő áron eladná, megvenném!

PINARDI. — Eladom.

D. BOREL (*kétségbeesve*). — Ugyan, Bosco atyám! . . .

D. BOSCO. — És mennyiért?

PINARDI. — Nyolcvanezerért!

D. BOSCO. — Az lehetetlen! Így még alkúba sem bocsátkozhatom önnel!

PINARDI. — Hát tegyen ajánlatot.

D. BOSCO. — Szó sem lehet róla!

PINARDI. — Miért?

D. BOSCO. — Mert nagyon is kitarja az árából és nem akarnám önt megbántani azzal, hogy túl keveset igérnék!

PINARDI. — Csak mondja bátran! Mennyit ad érte?

D. BOSCO. — Ha az értékének megfelelő áron eladná...

PINARDI. — Szavamra od'adom!

D. BOSCO. — Adja kezét és megmondom, mit ér!

PINARDI (*kezet ad*). — Halljuk!

D. BOSCO. — Pár hónappal ezelőtt felbecsültettem az

ön házat. A szakértő véleménye szerint megér huszonhat-huszonnyolcezer lirát . . . Adok érte harmincezeret!

PINARDI. — Adjon még ötszáz lirát, ráadásnak!

D. BOSCO. — Legyen ötszáz lira ajándékba!

PINARDI. — Kézpénzzel fizet?

D. BOSCO. — Kézpénzzel!

PINARDI. — Mikor kötjük meg a szerződést?

D. BOSCO. — Amikor akarja!

PINARDI. — Jó! Két héten belül! De kézpénzzel fizet!

D. BOSCO. — Amint parancsolja!

PINARDI. — Százezer lira kártérítést fizet, aki eláll az üzlettől!

D. BOSCO. — Úgy legyen!

PINARDI. — Rendben van! Megvagyok elégedve önnel! Becsületszavát adta! (*jelentősen*). Egy papnak a becsületszavát! Vizontlátásra, Don Bosco! Vizontlátásra, Don Bosco! Vizontlátásra Don Borel!

D. BOSCO. — Isten vele, kedves Pinardi uram! (*Pinardi el.*) Látja, kedves testvérem egész jól rendbe jön minden! Ma már két jó ügyet intéztünk el: egy báránnyal több és van egy új házunk!

D. Borel. — És a pénzt honnan veszi?

D. BOSCO (*a templomra mutat*). — Innen! Imádkozunk a Segítő Szűz Máriához és Ő beszélni fog a Fiával. El tudja képzelni, hogy a jó Jézus visszatart valamit az Ő Anyjának? Ez a ház szinte nélkülözhetetlen . . . Helyre van szükségünk, sok, sok helyre!

D. BOREL. — Minek?

D. BOSCO. — Hát hogy fejleszthessük a művet! Hallgasson ide: ma például három fiatal suhancot szállásolok el. Itt nem messze egy ácsszérűben találtam őket, ocsmány dalok éneklése közben. Beszédbe elegyedtem velük s a végén elmesélték borzalmas nyomorukat.

D. BOREL. — Ismeri őket?

D. BOSCO. — Személyesen nem, de ők ép úgy az Isten gyermekei, mint mi. Mért volna jogunk mellőzni őket? Nincs hová lehajtani fejüket szegényeknek, hát hogyan adnék nekik fekhelyet, meg táplálékot? Az első áldozásuknál természetesen emlékeztetni fogom őket a jó Istenre! Ők sem ismernek engem, mégis megbíznak bennem. Miért ne bíznék én ő bennük?

D. BOREL. — És ha kirabolják? Ilyen már előfordult!

D. BOSCO. — Az igaz, ilyen már előfordult!

D. BOREL. És ha elhordják a konyhaedényeket, a fémhőmérőket, azt a pár méter vásznat, vagy amit találnak?

D. BOSCO. — No, majd gondom lesz rá, hogy ez meg ne essék!

D. BOREL. — Mondhatom, kedves Bosco atyám, nem sokra viszi ezzel a módszerrel! Öreg napjaira semmije sem marad!

D. BOSCO. — Annyi lesz, amennyi nekem kell! Elég nekem egy sarok is, valamelyik kórházban!

D. BOREL (*félre*). — Most már magam sem tudom, nem zavarodott-e meg valóban — szegény!

NEGYEDIK JELENET.

(Két pap, D. Bosco, D. Borel.)

ELSŐ PAP. — Oh, kedves Don Bosco, mennyire örülök!

MÁSODIK PAP. — Mily nagy öröm, hogy láthatom!

D. BOSCO. — Jó napot, kedves barátaim!

ELSŐ PAP, MÁSODIK PAP. — Jó napot, Don Borel!

D. BOREL. — Isten hozta, kedves testvérek!

ELSŐ PAP (*D. Boscohoz*). — Mily nehéz önt itthon találnom! Soha nincs egy nyugodt pillanata, szegény barátom!

MÁSODIK PAP (*D. Borelhez, miközben az első pap D. Boscoval beszélget*). — Végre, — érett megfontolással — megállapodtunk a legtekintélyesebb kollégákkal, hogy Don Boscot szanatóriumba visszük.

D. BOREL (*megrémül*). — Hová?

MÁSODIK PAP. — Szanatóriumba! Hiszen láthatja ön is, hogy megtébolyodott szegény . . .

D. BOSCO (*mindakét paphoz*). — Vásároltam egy házat! Ez nagyon hiányzott még nekünk.

ELSŐ PAP. — Házat?

MÁSODIK PAP (*Don Borelhez*). — Na látja! Itt az ideje, hogy gondjainkba vegyük.

D. BOSCO. — Nem kíváncsiak rá? Nézzük meg! Gyönyörű épület!

MÁSODIK PAP (*élesen*). — Majd ha kifizették! Borel atyával volna egy kis beszédem. — Megengedi?

D. BOSCO (*a második paphoz*). — Parancsoljon! (*Első paphoz*). Akkor nézzük meg mi ketten! (*Beszélgetve elmennek*).

ÖTÖDIK JELENET.

(D. Borel, Második pap.)

MÁSODIK PAP. — Bizony, megzavarodott, szegény.
Legfőbb ideje, hogy elszállítsuk, mert még botrány lesz a vége!

D. BOREL (*lesujtva*). — Lehetséges volna?

MÁSODIK PAP. — De mennyire! Gondolhatja, hogy nem magunktól határoztuk ezt el! Az érseki káptalan tiszteletreméltó személyiségeinek, több papnak és két elmeorvosnak a véleményét kértük ki. Pontos megállapítást nyert, hogy egészen sajátságos elmebajban szenved. Azért jöttünk tehát — megmondom egészen nyíltan, — hogy elcsaljuk őt és elvisszük a Városi kórházba, ahol kezelés alá veszik. Lehet, hogy meg is gyógyul és tovább élheti napjait egy békés, kis vidéki plébánián.

D. BOREL. — És mi lesz a gyermekeinkkel?

MÁSODIK PAP. — Arra is gondoltunk! Ön, mint Don Bosco odaadó segítőtársa — átveszi az intézetet és — természetesen a legnagyobb észszerűséggel — vezeti. Ezek a suhancok majd csak szétoszlanak valahogy és minden rendbe jön!

D. BOREL.— Hogy gondolják ezt az urak? A mi fiainknak el kell zülleniök?

MÁSODIK PAP. — Sajnos, nincs más mód! Így azonban még mindig jobb, mintha egy összeomlott műromjain találnánk őket egy kiszámíthatatlan botrányba keveredve! Ennek előbb-utóbb úgylis botrány lesz a vége!

D. BOREL. — Honnan gondolja?

MÁSODIK PAP. — Ej, hát ez olyan érthetetlen? Hiszen kézzelfogható! Don Bosco olyan ember, aki mindig újabb és újabb dolgokat akar és állandóan nagyobbítani igyekszik művét. Intézetet intézetre akar holmozni! Álmai megvalósulásának szent hitében él! Házakat vásárol, bazilikákat tervez és egy soldó vagyona sincs; — ellenben, mindenkinek, aki csak az útjába akad: szállást és ételt ad, sőt föl is ruházza! Igaz, hogy vallásosságra tanítja őket, de hogy eltartsa? — nem sokat mondok — száz lirája sincs!

D. BOREL. — Házakhoz jár és alamizsnát kér.

MÁSODIK PAP. — Értem, ez ment eddig! De az emberek kimerülnek, pénzforrásai bedugulnak és mi történik akkor?

D. BOREL. — Azt mondja, hogy máshová megy támogatásért . . . Például Franciaországba!

MÁSODIK PAP. — Ebből is láthatja, hogy összevissza beszél.

D. BOREL. — Én ezt a gondolatot helyesnek találom!

MÁSODIK PAP. — Beteg dolog ez uram! És különben is az egész élete olyan különös . . . Szegény Don Bosconak szüksége volna egy lelkiismeretes vezetőre, egy értelmes és okos tanácsadóra! Olyan gondolatai vannak, hogy azok csak beteg agyvelő szüleményei lehetnek! Mit szól például ehhez? Újabban újságot szerkeszt! Összeegyeztethetőnek tartja ön ezt a papi foglalkozással? Lapja legutolsó számában a protestánsokat a végsőkig felingerelte!

D. BOREL. — No jó, de a protestánsok kezdték!

MÁSODIK PAP. — Lehetséges, de érdemes még tovább izgatni őket? Minek a tűzre olajat önteni?

D. BOREL. — Szóval hagyjuk a rosszat kedvére terjedni!

MÁSODIK PAP. — Ugyan ne fogjon rám olyant, amit nem mondtam! különben ilyen esete van több is! Don Bosco maga köré gyűjt mindenkit, aki csak az útjába kerül. Azokat a bizonyos jó madarakat épúgy, mint a részegeseket! Az egész fiatalságot meg akarja téríteni és a papi méltósággal homlokegyenest ellenkező helyeken látták őt, az utcagyerekek felkutatása közben! Őszintén bevallom, szégyeltem magam és kínos volt rámnézve a napokban is, amikor láttam, hogy a Vár-téren egy csomó emberrel nagy beszélgetésben volt. Tudja mit csinált?

D. BOREL. — Nem tudom elképzelni.

MÁSODIK PAP. — Felmászott egy tatarozás alatt levő épület állványzatára! Kedves Don Borel! A legtetetjére! A reverendája csupa mész és az állványzat legtetetjén diskurált a kőművesekkel! *(elszörnyűködve)*. A kőművesekkel! . . .

D. BOREL. — Azok is keresztények!

MÁSODIK PAP. — Megengedem, de hát nem sérti a méltóságát, elbeszélget ilyen alacsony származású emberekkel egy épületállványzat tetején?

D. BOREL. — Hát hol beszéljen velük?

MÁSODIK PAP. — A templomban! A szószékről, az igen! különben vendéglőkben is látták már Don Boscót! Pontosan tudom, hogy hol: a „Szent Károly”-téri vendéglőben és ivott a zsákolókkal!

D. BOREL. — És elhozta őket ide, hogy meggyóntassa!

MÁSODIK PAP. — Na hiszen, szép kis gyónás lehetett az! Végre is ezek a dolgok beteg agyvelőre valának, tehát bármilyen erőfeszítésbe kerüljön is — itt rendet kell teremtenünk, mert ezekből a furcsaságokból olyan botrány fog kirobbanni, amelynek beláthatatlan következményei lehetnek. A mai válságos idők nem engedik meg, hogy értékes lelkeket kockára tegyünk, tehát minden késedelem nélkül intézkednünk kell! Egy csukott kocsi vár bennünket itt az ajtóban. Mihelyt beszálltunk, a kocsis, mint a villám, elhajt a Városi kórházba. A betegápolók már a kapuban várnak és . . .

D. BOREL. — Szegény Don Bosco!

MÁSODIK PAP. — Bizony, bizony. Szegény Don Bosco! Ő végeredményben jót akart, de a túlerőltetésben elborult az elméje. Legnagyobb baj a dologban az, hogy nem elégszik meg az elhagyatottak felkarolásával, hanem a város összes gyermekeit maga köré akarja gyűjteni. Tulajdonképen joga sincs ahhoz, hogy elvonja a gyermekeket a nekik illetékes plébániáktól!

D. BOREL. — Joga ugyan van, mert ha ide nem jönnek, a plébániatemplomba sem mennek!

MÁSODIK PAP. — Nem arról van szó! Folytathatná ő tovább is a művét, de reálisabb alapokon. Különben is, mint már említettem, előkelő orvosok és tudós személyiségek tanácsait követjük.

D. BOREL (*meggyőzve*). — Istenem, hát ha az orvosok is . . . csitt!

HATODIK JELENET.

(D. Bosco, Első pap, Második pap, D. Borel.)

D. BOSCO (*belép*). — Most hát meglátta! Ugy-e nem rossz gondolat? Terjeszkedünk. Lesz helyünk bőven, ahol imádkozhatunk.

ELSŐ PAP (*sötéten*). — Ahol játszhatnak! Ön kockára teszi a papi méltóságot, kedves barátom!

D. BOSCO. — Tessék?

ELSŐ PAP. — Önnek nagyon is merész tervei vannak, amelyekkel előbb-utóbb csődbe jut. Annyira leereszkedik a gyermekekhez, hogy együtt játszik velük! Ezekkel a kis kósza kölykekkel! Mindig együtt vannak, még az utcán is. Olyan családias viszony van közöttük, hogy ez már egyenesen érthetetlen. Tudja ön azt, hogy az ilyesmi ellenkezik a turini klérus tartózkodó felfogásával?

D. BOSCO. — Ej, ej! Nincs abban semmi rossz!

MÁSODIK PAP (*D. Borelhez*). — Na, most láthatja, hogy egy kerékkel több van neki!

D. BOREL (*D. Boscohoz*). — Nézze kedves Don Bosco, lehet, hogy ezeknek az uraknak igazuk van! Talán egy kissé szorítsuk összebb az intézetet. Haladjunk lassabban, de annál biztosabban. Várjunk jobb időkre.

D. BOSCO. — Soha! A jó Isten az ő irgalmából teremtette meg ezt a művet és ő is fogja befejezni! Elég bajunk volt azzal, hogy ártatlan gyermekeinket kiragadjuk az ördög karmaiból! Itt nálunk jól érzik magukat, ne hagyjuk őket visszaesni a bűnbe! És

rajtuk kívül vannak mások is, akik hozzánk akarnak jönni! Én látom őket, nincsenek már messze . . . Ezrével vannak!

ELSŐ PAP. — És hová teszi őket?

D. BOSCO. — Majd a megnagyobbított oratóriumba!

MÁSODIK PAP. — Megnagyobbított? . . . Hogyan? Merre?

D. BOSCO. — Még nem tudom, de én ezt a művet hatalmasnak látom! Mintha már ezerszer ekkora volna!

ELSŐ PAP. — Ugyan, ugyan! Nem kell olyan csökönyösnek lenni! Ön sem tud megbírkózni a lehetetlennel! Az isteni Gondviselés maga is érezteti, hogy nem helyesli az ön művét. Erössze szélnek ezeket a gyerekeket!

D. BOSCO. — Óh, önök ezt nem értik! Szent meggyőződésem, hogy a Gondviselés minden eszközt rendelkezésemre bocsájt, művének kifejllesztése érdekében! Bizony, hatalmas épületeink lesznek! Műhelyek, ahol a gyermekek mesterséget fognak tanulni, tágas udvarok, ahol felüdülhetnek, pompás templomok . . . iskolák, kollégiumok, alkalmas tanárok!

ELSŐ PAP. — Ön tehát egy vallásos társaságot akar alapítani!

D. BOSCO. — És miért ne?

ELSŐ PAP. — Na és a ruházatuk?

D. BOSCO. — Az erény lesz!

ELSŐ PAP (*nevet*). — Ugyan menjen már! Hiszen az erény nem ruhaféle!

D. BOSCO (*mókásan*). — Ingujjban fognak járni, mint a kőműveslegények!

MÁSODIK PAP (*D. Borelhez*). — Hát nem bolond ez?

D. BOREL (*lesujtva*). — Szegény, szegény Don Bosco!

ELSŐ PAP (*kedélyesen*). — Na, de hagyjuk ezt a vitatkozást! Inkább jöjjön velünk egy sétára. Jól fog tenni önnek. Épen itt vár a fogatunk!

MÁSODIK PAP. — A friss levegő felüdíti egy kicsit!

D. BOSCO (*határozottan*). — Köszönöm, menjünk!

D. Borel. — Viszontlátásra, kedves Don Bosco! (*meglepleli*).

D. BOSCO. — Isten vele, kedves Don Borel! (*meglepődik*). No, ne legyen már olyan nagyon szomorú! (*elmennek*).

HETEDIK JELENET.

(D. Borel egyedül.)

D. BOREL (*sír*). — Szegény Don Bosco... és te drága, elárvult intézet! Hát mégis el kell pusztulnod? Milyen szépen kezdődött minden és a végén alapítójának örületéhez vezetett. (*Hallatszik, amint a kocsí elindul*). Istenem, mi lesz ezekkel a gyermekekkel? És mi lesz velem . . . mily sok órát töltöttem e drága lelkek gondozásával! Sohasem hittem volna, hogy mindez futóhomokra van építve! Istenem, Istenem!

NYOLCADIK JELENET.

(D. Borel, D. Bosco (belép).)

D. BOREL (*elhülve*). — Ah . . . hogyan? hát . . .

D. BOSCO (*nevetve*). — Csodálkozok, hogy visszajöttem? Kijelentettem a mi kedves barátainknak, hogy csak ő utánuk vagyok hajlandó a kocsiba szállni.

Nem volt mit tenniök, előttem beültek, mire én becsaptam az ajtót és odaszóltam a kocsisnak, hogy hajtson, ahogy csak tud! És, — mint a villám — elrepültek a Városi Kórházba!

D. BOREL. — Hogy tudta ezt . . .

D. BOSCO. — Úgy, ahogy elmondtam!

D. BOREL (*karjaiban*). — Kedves Don Bosco, bocsásson meg, hogy kételkedtem!

D. BOSCO. — Kedves, jó barátom, mondtam önnek, hogy a jó Isten hatalmas művet akar és ezt minden lépéseknél tudtomra adja. Higyjen a jó Istenben! Ő nem csal meg minket. „Amit Atyámtól kértek az én nevemben, azt megadja néktek”. Ezt mondja a mi Megváltónk az Evangéliumban. Szabad kételkednünk az Isten szavában?

D. BOREL. — Nem szabad . . . és mégis . . . Hogy ússzuk meg ezt a mai napot? Nagy számláink vannak a mézárósnál, meg a péknél, amelyeket rendeznünk kell. Ime, közeledik az este és ha adósságainkat ki nem fizetjük, gyermekeinknek holnap nincs mit enniök.

D. BOSCO. — Művünk sorsa a jó Isten kezében van és ha kell Isten csodát tesz, de Don Bosco fiainak megélhetése mindenkor biztosítva van!

D. BOREL. — Micsoda optimizmus!

D. BOSCO. — Ej, ej . . . hát elhagyott bennünket az Isten csak egyszer is? Egész életemben nyomorogtam és az isteni Gondviselés mégis megengedte nekem, hogy egyházának papja lehessenek! És mikor a papi pályára léptem, már akkor biztos voltam abban, hogy

mindig szegény maradok. Épen ilyen biztos vagyok abban is, hogy a jó Isten megsegít engem . . . Haladok célom felé azon az úton, mely számomra kijelöltetett. Nekem nem szabad megállanom! Az első reverendámat könyörületből kaptam . . . Oratóriumom magától épült, a Gondviselés helyezte ide! És bár minden oldalról üldözik, én nem tágíthatok, mert én az irgalmasság gyakorlására küldtettem és az irgalmasság az, mely engem éltet! Küldetésemnek még nincsen vége . . . Százával látok gyermekeket, akik hozzánk igyekeznek. Egyeseket szüleik küldenek, másoknak keresésére indulok! Hajlékot adok az elhagyottaknak, de mindenkivel jót teszek! Gyerekeimet mesterségre taníttatom, s e mellett juttatok nekik bőven a lélek kenyereből is.

Ezért lettem pap! És azért, hogy a szentmise áldozatát bemutassam az Úrnak és hogy az Úr Jézus szent testét kiszolgáltassam a lelkek táplálására. Hogy felajánljam életszentségemet és kenyeret adjak a szegényeknek! Ezért lettem pap! Hogy szolgáljak és szenvedjek! Hogy támogassam a keresztényeket, hogy a kiválasztottakat az Égbe vezessem és hogy segítségére legyek az Egyház papjainak, de különösen azoknak, kik életüket az ifjúság megmentésére szentelik . . .

Már látom fiaim között azokat, akik az Úr oltárához emelkednek. Ismerem azokat is, akikből püspökök lesznek . . . Elindulok felkeresésükre mindazoknak, kiket az Úr Jézus magához szólít és elkérem őket szüleiktől

D. BOREL. — És ha a szülők elutasítják kérésével?

D. BOSCO. — Akkor a bűn az ő lelküket terheli! A jó Isten tudni fogja, kik hagyták elveszni gyermekeiket! Ami pedig engem illet, igaz, hogy egy fájdalommal több fogja nyomni lelkemet, de a papok nem azért vannak, hogy életük vigassággal teljék!

Mi, papok azért élünk e földön, hogy az ellentmondások jeleként szerepeljünk! Isten növekvő műve ellen mindenek összefogtak. Első munkatársaim elhagytak engem; az eretnekek megfenyegettek és nagyon jól tudom, hogy a rendőrség igyekszik üldözőbe venni bennünket!

Vannak kitűnő kartársaim is, akik boldogok lennének, ha jó távol látnának maguktól . . .

De semmi sem állíthatja meg azt a művet, amelyet maga a jó Isten teremtett!

D. BOREL (*hirtelen*). — És ön . . . — kedves Don Bosco.

D. BOSCO. — Óh, mi vagyok én? Falusi papok közt is az utolsó. Egyszerű parasztember vagyok csupán, akit a jó Isten kegyes volt az Ő szolgálatába állítani. Én semmit sem teszek magamtól. A jó Isten parancsára haladok utamon! Én vetek és a jó Isten fog aratni. Nagyon közel van már az idő, amikor fiaim az egész földön hirdetni fogják Isten igéjét!

D. BOREL. — Ön félelmet ébreszt bennem, kedves atyám! Úgy tűnik nekem, hogy talán nagyon is messzire néz és műve fejlődésének irama túlságos gyors. Gondolkozzék a jelen pillanat borzalmas nehézségein!

D. BOSCO. — Mire jó az? Ha mindenem elvész, még mindig imádkozhatom a jó Istenhez! A Segítő Szűz

Mária közbenjárásával egy csoda . . . és tovább folytatom utamat. Hát nehéz az Istennek csodát művelni?

D. BOREL (*félre*). — Most már igazán nem tudom, rendben van-e testi és lelki épisége?

KILENCEDIK JELENET.

(D. Bosco, D. Borel, Küldönc.)

D. BOSCO. — Talán itt is a várva-várt csoda!

KÜLDÖNC. — Don Bosco atyát keresem!

D. BOSCO. — Én vagyok, barátom.

KÜLDÖNC. — Levelet hoztam az ön számára.

D. BOSCO. — Vár-e választ kedvesem? (*felbontja a levelet és meglepetés látszik arcán*). Ki küldte ezt a levelet?

KÜLDÖNC. — Sejtelmem sincs. Egy ismeretlen úr bízott meg vele, hogy adjam át Don Bosconak. Többet nem tudok. A küldési díjat kifizette, a nevét pedig biztos azért nem mondta meg, mert az neki úgy tetszett . . . (*nevet*) Dicsértessék! (*elmegy. A kápolna harangja megszólal*).

D. BOSCO. — Mindörökké, kedvesem! (*D. Borelhez*) Akar egy szívességet tenni, kedves Don Borel? Nekem esti imára kell mennem a kápolnába.

D. BOREL. — Óh, hiszen azért vagyok, hogy mindenben rendelkezésére álljak.

D. BOSCO (*kihúzza a boritékból a bankjegyeket*). Fizesse ki kérem a péket, meg a mészárosot.

- D. BOREL (*térdre esik*). — Óh, Don Bosco . . . Don Bosco! Áldjon meg engem!
- D. BOSCO (*mosolyogva*). — De azután maga is megáld engem! (*megáldja*).

Benedicat te omnipotens Deus.

Függöny.

HARMADIK FELVONÁS.

Esti áldozás.

D. Bosco szobája reggel 4 óra tájban, 1888 január 31-én. D. Bosco álma alatt az egész felvonás párbeszédei csendesek. Fáradtan, tört hangon beszél, anélkül, hogy karjait mozgatná. Majdnem teljesen béna. A felvonást vontatottan kell játszani.

ELSŐ JELENET.

(Az orvos, Első szalézi, D. Bosco alszik.)

ORVOS. — Mindent adhatnak neki, amit csak kíván.

ELSŐ SZALÉZI. — Vége van?

ORVOS. — Vége . . .

ELSŐ SZAL. — . . . óh. — Istenem, hisz' még nem is olyan idős . . .

ORVOS. — Szó sincs róla, de a szervezete teljesen ki-
merült és alapjaiban leromlott a rengeteg munkától
és a sok nélkülözéstől. Fájdalom, hogy egy ilyen
embernek el kell pusztulnia! Csodálatos nagy ember-
barát volt.

ELSŐ SZAL. — Pap volt, igazi pap! Valóságos szent!
 Óh, atyánk, édes atyánk, ne hagyj el bennünket!
 (*sír*).

ORVOS. — Ne sírjon kedvesem. Boldogabb ő, mint bárki más! Hivatását betöltötte . . . többet is tett, mint amennyit kellett. Csak szépet és jót hagyott maga mögött. Bevégezte pályafutását . . . Ebben az órában kevesen hajtják le fejüket oly nyugodtan, mint ő.

Délelőtt visszajövök még, ha ugyan késő nem lesz . . . Vizontlátásra kedves páterom! (*elmegy*).

ELSŐ SZAL. — Vizontlátásra kedves doktor úr! (*sír*)
 Óh, el sem tudtuk képzelni ennek a pillanatnak a borzalmát, amikor a mi atyánk magunkra hagy minket . . .

MÁSODIK JELENET.

(Első szalézi, Második szalézi, D. Bosco.)

MÁSODIK SZAL. (*belép*). — Hogy van?

ELSŐ SZAL. — Utolsó óráját éli.

MÁSODIK SZAL. — Óh . . . Istenem, édes Istenem,
 légy irgalmas hozzánk!

ELSŐ SZAL. — Csendesebben, mert felébred. Hadd pihenjen egy kicsit . . . Drága jó lelkem, — ha rá-gondolok, ide s tova egy hónapja, hogy alig vett magához táplálékot, állandóan emésztí betegsége és folyton imádkozik . . . Egyetlen zokszó sem hagyta el az ajkát.

MÁSODIK SZAL. — Óh, a mi atyánk igazi szent! Ir-galmazz nekünk Uram!

ELSŐ SZAL. — Miért nekünk?

MÁSODIK SZAL. — Mert minket ő nevelt, mert mi Don Bosco fiai vagyunk és az Isten ezt a kegyelmet számon kéri tőlünk. Egy szent mellett töltöttük életünket és ebben szigorú parancs van számunkra, hogy mi is szentekké legyünk!

ELSŐ SZAL. (*szentképeket vesz fel az asztalról.* — Ez az ő végrendelete . . . Néhány mondat, szentképekre írva. Utolsó sorai annak a kéznek, amely nekünk abszolutiót adott és az Oltáriszentséget kiszolgáltatta!

MÁSODIK SZAL. (*egyik szentképről olvas.*) — „Boldogok azok, kik gyermekkoruktól fogva Istennek áldozzák magukat!”

ELSŐ SZAL. (*szentképről olvas.*) — „Aki késlekedik, hogy Istenhez térjen, kockára teszi a lelkét”.

MÁSODIK SZAL. (*olvas.*) — „Aki jótékonytságot vet, üdvösséget arat”.

ELSŐ SZAL. (*ugyanúgy.*) — „Az életünk végén learatjuk jócselekedeteink gyümölcsét”.

MÁSODIK SZAL. (*ugyanúgy.*) — „Áldjon meg benneteket az Isten és óvjon meg minden rossztól!”

ELSŐ SZAL. (*ugyanúgy.*) — „Óh, Mária, oltalmazd a nemzeteket és minden nemzetek fiait!” Hogy szerette az embereket!

MÁSODIK SZAL. (*olvas.*) — „Adjatok sokat a szegényeknek, mert nektek annál több marad!”

ELSŐ SZAL. (*olvas.*) — „Isten legnagyobb ellensége a bűn!”

MÁSODIK SZAL. (*olvas.*) — „Aki a szegényeket tá-

mogatja, bőséges jutalma lesz annak az Isten trónjánál!"

ELSŐ SZAL. (*olvas*). — „A mennyországban örök boldogság vár reánk”.

MÁSODIK SZAL. — . . . Megmozdult.

ELSŐ SZAL. (*az ágy felé tart*). — Atyám, jobban érzi magát?

D. BOSCO. — Sohasem éreztem magam ilyen jól, kedves gyermekem . . . közeledik a pillanat, amikor Istenhez térek . . .

MÁSODIK SZAL. — Szíveinkkel mindnyájan körülötted vagyunk . . . A szalézi intézetek összes gyermekei és előjárói . . . Olaszországból, Franciaországból, Spanyolországból és a távoli missziókból . . .

D. BOSCO. — Csak azt az egyet kérem, hogy a jámbor Szalézi Társaság mindig olyan maradjon, mint ma. Minden szalézi legszebb célja az legyen, hogy a Pápa tekintélyét — mindenhol és mindenkor — megvédje! Őszentsége védeni fog titeket Afrikában is. (*szünet*) Átfogtok kelni Afrikán . . . és megfogtok telepedni Ázsiában, Tatárországban . . . mindenütt! Fáradozzatok szent hitünk terjesztésén!

MÁSODIK SZAL. — Fiaid maradunk mindig!

D. BOSCO. — Mindent megtettem, ami tőlem tellett . . . Legyen meg az Isten akarata!

MÁSODIK SZAL. — Óh Atyám, önnek nem kell félnie a haláltól . . . Hány ember lelkében ébresztette fel a hit lángját és hány embert oktatott arra, hogy a halál pillanatát mindenkor készen várja!

D. BOSCO. — Eddig én mondtam másoknak . . . Óh, bár mások mondanák most nekem! (*Az első szalézi-*

hoz) Légy szíves kedvesem, nézd csak meg a zsebeimet . . . Fogsz benne találni egy pénztárcát . . . Valószínűleg üres, de ha volna benne egy pár soldo, adjátok át az utódomnak! Úgy akarok meghalni, hogy elmondhassátok: Don Bosco egy árva fillér nélkül hunyta le szemét . . .

ELSŐ SZAL. — Kívánságát teljesítjük, drága jó Atyánk . . .

D. BOSCO. — A jó Isten kegyelme legyen az én szegény lelkemmel! Mondjátok meg az összes szaléziaknak, hogy buzgón dolgozzanak! Járjátok be az egész világot és fáradhatatlanul dolgozzatok a lelkek megmentésén!

ELSŐ SZAL. — Atyám, ne hagyj el minket! Im, harmadszor érteztél az Örökkévalóság ajtajához, kétszer visszajöttél . . . Fiaid imája meghallgatásra talál, hisszük, hogy most is felgyógyulsz.

D. BOSCO. — Most ez egyszer . . . nem térek vissza!

MÁSODIK SZAL. — Levelek és táviratok érkeznek a világ minden tájáról, melyekben hogyléte iránt érdeklődnek.

ELSŐ SZAL. — Látja atyám, mennyire szeretik.

D. BOSCO. — Tegyük jót mindenkivel, de rosszat senkivel! Szegény kicsikéim, nem tudok többet segíteni nektek . . . Nem tudok többet — mint eddig — futni, hogy a könyörületességet ébren tartsam . . .

Betegségem előtt elköltöttem utolsó pénzemet is, ma már semmim sincsen . . . és gyermekeim éheznek . . . Mondjátok meg azoknak, akik még könyörölni akarnak Don Boscon és az ő kisgyermekein,

hogy nagyon siessenek, mert Don Bosco nemsokára felszabadul tartozásai alól . . .

Hol vannak az én kis gyermekeim? Nem hallom többé őket az udvaron futkározni . . . dalolni . . . angyali hangjukat csilingelni . . .

ELSŐ SZAL. — Segítő Szűz Mária templomában vannak és imádkoznak.

D. BOSCO. — Kedves kicsikéim . . . A jó Isten adta őket nekem!

MÁSODIK SZAL. — Don Bosco bazilikájában van mind!

D. BOSCO. — Óh, dehogy . . . A mi Segítő Szűz Máriánk bazilikájában! (*szünet*).

Im, földi pályám képe . . . Álmaim megvalósultak . . . Mennyi gyermek . . . mennyi pap . . . mennyi misszionárus! . . . (*szünet*) Létesítsetek mindenhol intézeteket, oratoriumokat, iskolákat . . . és missziós telepeket . . . Várlak benneteket a szép mennyországban . . . de . . . mindnyátokat!

ELSŐ SZAL. — Gondoljon atyám az Úr Jézusra a keresztfán . . . Hiszen Neki szentelte egész életét . . .

D. BOSCO. — Óh, mindig Őrá gondolok . . . Vele együtt szenvedek . . . az én keresztemen . . .

MÁSODIK SZAL. — Gondolkozzék a felett is, hogy erős küzdelmei árán sikerült önnek megalapítani a Szalézi Társaságot, amely elterjedt az egész földön.

D. BOSCO. — Én csak annyit tettem, amennyit tudtam . . . Cselekedeteimet az Isten irányította . . . Lehet, hogy jobb is lehetne, de fiaink pótolni fogják a hiányokat. (*lehanyaglik*).

MÁSODIK SZAL. — Meghalt . . . Térdeljünk le!
(*imádkoznak*).

ELSŐ SZAL. (*kinyitja az ajtót*). — Jöjjetek . .

MÁSODIK SZAL. (*karinget és stólát ölt magára, majd a haldoklók imáját mondja. Közben szalézi papok és laikusok térdelnek az ágy mellé és D. Bosco jobb kezét csókolják. Az imádság megszakad.*)

D. BOSCO. — Anyám . . . Anyám, jövök!

MÁSODIK SZAL. — Tiszteletreméltó atyánk, mi vagyunk itt, a te fiaid . . . És bocsánatodat kérjük mindazokért a botlásokért, melyekkel megbántottunk! Bocsánatodnak jeléül áldj meg minket. Engedd meg, hogy áldó kezedet tartsam és elmondjam az áldás imáját . . . (*megteszi*). Benedicat vos omnipotens Deus . . . Pater . . . et Filius . . . et Spiritus Sanctus...

MIND (*meghajolnak és sírnak*). — Amen! . . .

(*Hallatszik, amint Angelusra harangoznak.*)

MÁSODIK SZAL. — Az Úr Angyala köszönté a Boldogságos Szűz Máriát . . .

MIND. — És ez méhében fogadá Szentlélektől szent Fiát . . .

MÁSODIK SZAL. — Üdvözlégy Mária stb. . . .

MIND. — Asszonyunk Szűz Mária stb . . .

MÁSODIK SZAL. — Ime, az Úrnak szolgáló leánya...

MIND. — Legyen nekem a Te igéd szerint.

(*D. Bosco mozdulalot tesz és meghal.*)

ELSŐ SZAL. — Don Bosco meghalt! (*Mindnyájan az ágyhoz közelednek és sírnak.*)

MÁSODIK SZAL. — Árvák vagyunk . . . De van egy oltalmazónk az Égben . . . legyünk méltók hozzá!

ELSŐ SZAL. — Isten szentjei segítsétek őt! Isten an-

gyalai siessetek hozzá szent találkozóra és vigyétek lelkét a Magasságbelinek trónusa elé!

MÁSODIK SZAL. — Az Úr Jézus Krisztus fogadjon oltalmába és kísérjenek az angyalok Ábrahám kebelére! (*Onnan, hogy „Isten szentjei” — az orgona a „Subvenite”-t játsza. In exequiis.*) Az utolsó szó elhangzása után, távoli kórus hallatszik, nagyon hal-
kan intonálja a „Subvenite”-t. Az ének alatt a függöny lassan legördül)

Függöny.

NEGYEDIK FELVONÁS.

„*Jer hűséges szolgám*”.

A szín végtelen nagy székesegyházát ábrázol. Ha a díszletek hiányzanak, alkalmazzunk egyszerű fehér kárpítot. A háttér szétnyitható. Az ajtók hosszában szentek állanak. A szűzek homlokát virágkorona díszíti, kezükben liliumot tartanak. A mártírok pálmát stb. Gyermekek tiszta fehérben, füstölgő tömjénezőkkel.

A jelenet kékes mezőben játszik. Az Isten szavára a háttért reflektorok árasztják el. A szereplők mozdulatlanok és lassan beszélnek. Erőteljes hangok mellőzendők.

A harmadik gong után, amikor a nézőtéren teljes csend uralkodik, az orgona, vagy a zenekar játszani kezd, de csak hangfogóval, amely az egész felvonás alatt tart. Az „Iste Confessor”-t játsszák.

ELSŐ JELENET.

EGY HANG (*vontatottan, de hangosan*). — Dicsőség az eget Egében a mennyek Királyának, a halhatatlan és láthatatlan egyetlen Istennek!

KAR *(több hangon, crescendo)*. — Amen!

(A függöny lassan felgördül.)

ELSŐ SZENT. — Mit művelnek az emberek a földön?

MÁSODIK SZENT. — Naponként többször imádkoznak! Ezrével születnek és ezrével halnak el . . . De a könyörgések felszállanak a magasságos Egekbe, mint számtalan tömjénező füstje!

HARMADIK SZENT. — Imádságaik a templomokból szállanak felfelé . . .

NEGYEDIK SZENT. — A népek gyermekeinek ezrei könyörögve tárják az Ég felé karjaikat.

ELSŐ SZENT. — A papok az egész föld kerekén örökkévaló Áldozatot ajánlanak fel . . . Tengernyi szent Ostya, a lehajtott homlokok fölött . . .

MÁSODIK SZENT. — Millió szent Ostya, a megtisztult ajkakon.

HARMADIK SZENT. — Lelkek ragyogó serege száll az Örökkévalóság felé . . .

NEGYEDIK SZENT. — A hangok Ábrahám kebelét említik.

ELSŐ SZENT. — Uram, Uram! — mondja százezer torok: őrizd meg nekünk Don Boscot.

MÁSODIK SZENT. — Ez egy pap, aki megvált a földi élettől, mint drága gyümölcs a gyönyörűséges fától.

HARMADIK SZENT. — Megmentette azokat, kik a veszély torkában voltak.

Visszavezette azokat, akik eltévelyedtek.

Megerősítette azokat, kik az Anyaszentegyházban vannak.

NEGYEDIK SZENT. — Az Isten kegyelme van veled! Dicséret és imádság himnusza árasztja el a földet.

ELSŐ SZENT. — A világosság minden gyermeke az ő nevét kiáltja! . . . Ezek mind Don Bosco fiai . . .

MÁSODIK SZENT. — Ifjú korában meghallotta az Isten szózatát s ezt követve, sohasem tekintett vissza.

HARMADIK SZENT. — Minden szent miséje, melyet bemutatott, Isten előtt kellemes illatár . . .

NEGYEDIK SZENT. — Minden bűn, melyet feloldozott, eltűnt az Élet-Könyvéből.

ELSŐ SZENT. — Szavai és cselekedetei az Isten előtt vannak és az Örökkévalóság bennök csak jót talált.

MÁSODIK SZENT. — Az erény és jó munka koronája diszíti homlokát . . .

HARMADIK SZENT. — Ez a keresztény ékessége!

NEGYEDIK SZENT. — A papságnak ragyogó hajnala Ő.

ELSŐ SZENT. — Pályája véget ért . . . Jó harcot harcolt és megőrizte hitét.

MÁSODIK SZENT. — Ime az okos és hűséges szolga. Kit Isten családjába helyezett.

HARMADIK SZENT. — Szerençsés a szolga, kit Mestere éberen talál.

NEGYEDIK SZENT. — Jó és hűséges e szolga, mert ő az Úrnak örömébe lép.

ELSŐ SZENT. — A lelkek, akiket megmentett és a papok lelkei, kiket az Úrnak adott, — előtte haladnak.

MÁSODIK SZENT. — Mert a papok sohasem lépnek egyedül az Örökkévalóságba; kísérik őket a lelkek, akiket az Úrhoz vezetett . . .

HARMADIK SZENT. — És a szüzek ujjongó kórusa örömrivalgásba zendül.

NEGYEDIK SZENT. — És az angyalok hajlangnak előttük az Örökkévalóság kapujánál . . . Mert ők többek, mint az angyalok, mert ők a kezükben tartják az Úr Jézust

ELSŐ SZENT. — Mert a Mindenható jelenlétében felnyilik számukra a mennyei dicsőség és felragyog előttük a Szentírásba rejtett értelem.

FELOLVASÓ (*a háttérben, vagy az előtérben, dalmaticába öltözve, drapériával bevont állvány előtt áll.*)

A Bölcsesség könyvéből.

Boldog az ember, ki folt nélkül találtatott,

Ki sohasem futott az arany után,

Ki nem fektette reményét a vagyonba és a kincsekbe! ki az és dicsőíteni fogjuk őt!

Mert ő csodálatos dolgokat művelt az ő életében.

Az, akit megkísértett az arany és tisztának talál-
tatik, örök dicsőség jár annak!

Az ilyen szembekerülhetett az Isten parancsai-
val, de sohasem szegte meg azt!

Az ilyen rosszat szándékozhatott, de sohasem
követte el azt!

És pedig azért, mert az ő jó cselekedetei meg-
erősödnek az Úr előtt és a szentek gyülekezete hir-
detni fogja jótékonyágát.

ANGYALOK KARA (*az orgona folytatja a „Comune Confessorum” alleluláját.*) — Alleluja! . . .

ELSŐ SZENT. — Az Úr szerette őt és megjutalmazta
és a dicsőség jelmezébe öltöztette.

KAR. — Alleluja! . . .

ISTEN HANGJA (*mély és méltóságteljes. A világítás fokozatosan erősödik.*) — Bizony, bizony mondom nektek: Ti, kik elhagytátok rokonaitokat és Engem követtetek,

Százszoros jutalom lesz a részetek,
És bírni fogjátok az örök életet!

KAR (*teljes erővel*). — Alleluja!

ISTEN HANGJA. — Jer, hűséges szolgám. Lépj a te Uradnak örömébe. (*A háttér megnyílik, D. Bosco megjelen. Fehér misemondó ruhában áll, karjai a mellén keresztben vannak, tekintete minden zavar nélkül, az Istenen nyugszik.*)

KAR. — Iste Confessor Domini, colentes

Quem pie laudant populi per orbem,
Hac die laetus meruit beatas
Scandere sedes.

(*Ének alatt a függöny lassan legördül. Az utolsó kórus hatalmas, mintha a szentek egész tömege zengené. Legalkalmasabb volna, ha az egész nézőtér énekelne.*)

(VÉGE.)

TIPOGRAFIAI MÚINTÉZET, BUDAPEST.

4. sz.

A L I B A

Énekes vigjáték két felvonásban.

A szemtelen és furfangos tolvajokkal szemben áll a becsületes károsult, akit a tolvajokkal egy húron pendülő bíró már - már elítélne, mint rágalmazót, de az utolsó pillanatban váratlan fordulatot vesznek az események és az nevet igazán, aki utoljára nevet.

Á R A 1 Pengő.

5. sz. EZERNYOLCSZÁZHETVEN- EGYBEN

Dráma egy felvonásban.

A francia kommün idejében játszódik le a történet és valóságos megdicsőítése a keresztényi megbocsájtásnak.

Á R A 80 fillér.

6. sz. B I R Ó E L Ő T T

Énekes vigjáték egy felvonásban.

A cigány, mint panaszos, a parasztlégény, mint vádlott áll a bíró előtt. A kacagtató jelenetek egész sora után fordul a kocka: kiderül a legény ártatlansága, a tolvaj cigány pedig tömlöcbe kerül.

Á R A 80 fillér.

7. sz. A SZERETET CSODÁJA

Dráma öt felvonásban.

Az antik Róma (Kr. u. 244) kétféle gazdag patríciusát és ugyancsak kétféle rabszolgáját mutatja be a darab izgalmasan perdülő események keretében, még pedig a testi élvezetekbe merült előkelőkkel szembe állítja a csupaszeretet főurat, az állandó megalázásokat szenvedő s ép' ezért bosszút lihegő barbárral szembe a Krisztusért tűrő szelídlelkű rabszolga gyermeket, akinek bámulatra méltó keresztényi szeretete csodákat művel a kemény szívekben.

Á R A 1 P 20 fill.

8. sz. A HŰSÉGES SZOLGA

Don Bosco élete négy képben.

A Szalézi Művek alapítójának gazdag életéből a legjellegzetesebb és legmegkapóbb részeket ragadja ki e színmű és nagy elevenséggel tárja a szemlélő elé.

Á R A 1 P 20 fill.

9. sz. HORKOLÁS A JELSZÓ

Bohózat egy felvonásban.

A kapitány úr együtt lakik szigorú édesapjával, hogy mégis elmehessen barátaival mulatni, éjszakára maga helyett a közlegényét fekteti a saját ágyába. A turpisság kiderül, a kapitány megjavul.

Á R A 80 fillér.

10. sz. A ZSEBTOLVAJ

Dráma három felvonásban.

Egy gonoszlelkű úriember megbüntetésére és az igazság kiderítésére a Gondviselés a megtérő zsebtolvajt használja fel. Az örökségüktől csalárd úton megfosztottak megkapják jogos tulajdonukat, a lejtőre tévedt és a megtérő tolvaj egyszerre mennek a börtönbe, hogy megvezekeljenek elkövetett bűneikért.

Á R A 1 Pengő.

Ez az első tíz szindarab kizárólag fiú szereplőket foglalkoztat. Leányoknak való szindarabokat a későbbi számokban adunk ki.

Megrendelési cím: Szalézi Értesítő, Rákospalota, Clarisseum.